

KAVIAR

KULTURÁ • EROTIKA • MŰVÉSZET • HALADÁS

A cipópucolónál

- Mond Olga, hol van a Mici? Már régen nem pucoltam neki cipőt.
- Elküldték a javítóba.
- Hát használ az valamit neki! Én is elküldtem a nadrágomat a javítóba, mégis meglátszik rajta, hogy lyukas!...

Sajó Sándor eredeti rajza

Akt-Photos

Eredeti ultra modern, művészi francia kiadás. Csak műértőknek! Továbbá: könyvek, ritkaságok, specialitások, orvosi és anatómiai művek.

Cím: **Universum-kiadó kép** Horvát Vel.-Beckerek SHS. Postafiók 56 Azonnali válasz porto mellékelendő! (1)

a Grand Hotel mellett

Legszébb frizurák, maniküre.

Legjobb hajfestés, hajápolás

Legolcsóbb illatszerek és piperecikkek, P. TODOROV, női és férfi-fodrász Timișoara, str. Alba Iulia

On is meggyőződhet róla, hogy a legjobb sütemények, fagyalt és jeges kávé **Mann** cukrásznál kaphatók. Timișoara, II., Andrási ut 12.

Sánta István

uri és női cipész Gyárváros, Bárány utca 21. — Készít elegáns férfi és női cipőket mérték után. Javításokat soron kívül elintézt.

Lloyd kávéház, Timisoara

Kellemes szórakozó hely, fagyalt, kitűnő jégbehűtött italok Esténként elsőrangú cigányzenekar hangversenyez.

Butorfényező, szobafestő és mázoló!

Elvállal minden e szakmába vágó munkát a legszolidabb árak mellett.

Speciálista butorfényezésben.

— Vidéki rendelések előnyösen. —

Gábor János

TIMIȘOARA, IV. Bem utca 13 sz. Lakás: Str. Gen. Foch (Fröbl u.) 13. sz.

„Triés” cipők

els rendűek és tartósak
Tries. Timișoara. IV. Begajobbsor 19.

KLEIN JENŐ

börönd és Lördismű üzlete, Timișoara Belváros, Mercy-utca 3 Legolcsóbb be vásárlási forrás utazási és divatkkekber

Autókarosszériák a legmodernebb kivitelben készít Oláh Mihály

II. Magyar ut 35 sz.

3 nap alatt eltüntet: szeplőt, májfoltot pattanást VIOLA krém-szappan. Készíti Weiss Sándor gyógyszerháza Dóm-tér 6

Alkalmi ajándékokat

legolcsóbban beszerezhet

Ioan Dumoni

órák és ékszerésznél
Timișoara IV. Str. Iancu Vacarescu 25 (Bemgasse)

Telef 7-84 Bérautók Telef. 7-84

a legmegbízhatóbbak csukott és nyitott. Minden időben kaphatók Preciz javító műhely,

William Tichy Vilmos Garage de Automobile

Timișoara I. Piața Unirei (Domtér) 8

Telefon 7-84 Szolid árak. Telefon 7-84

Gezundheitsbinden, Hüftformer und Busenhalter geben schlanke Figur ohne Massage u. Hungerkur. Spezial-Atelier TIMIȘOARA, IV., Bul. Carol 15

Gutjahr György

Timișoara, II. Bárány utca 18
Telefon 10 68.

Runa es szőmefestés, chemiai vegynszítő műzet, különlegesség ágytoll tisztításban (régi toll fel frissítése.

Grigoriu Nicolae cipész

Timișoara Fabrica Str. Trei Crai (Harom Kir. u) No 11.

Készítem a legelegánsabb és a legolcsóbb férfi és női cipőket a legújabb divat szerint. E műhelyben kész cipők a legszebb kivitelben kaphatók.

Olcsó árak!

Klugesherz Viktor kárpitós

Temesvár-Józsefváros, Bonnáz-u. 15
Divanok, ottomanok, lőszőrpárnák készítésére és szakzerű javítására ajánkozik. — Kész árak nagy választékban olcsó árakon.

Puskás Péter

Épület és butorasztalos
Timișoara III. Bul. Carol 68.
(Hunyadi ut)

Elfogad minden e szakmába vágó munkát a legjobb és legolcsóbb kivitelben

Névjegyek

a legújabb és legmodernebb betű-típusokban, a legrövidebb idő alatt készülnek. Megrendelhetők levelező lapon is:

„Union” könyvnyomdában, Lugoson.

Marossi Károly url szabó

III. Csáky u. 8. Bejárat Dózsa utcából Alapítva 1877

Készíti a legelegánsabb, leg-tartósabb és legolcsóbb öltönyöket, felöltőket és télikabátokat.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
Timisoara (Temesvár) II. kerület
Fabrica, Str. I. Maiorescu (Bá-
rány-utca) 13. sz.

Folyószámlák:

Romániában: Magyar Ált. Hitel-
bank timisoarai fiókjánál Timi-
soara, Cetate (Belváros)

Csehszlovákiában:
Leszámítoló és Közgazdasági
bank r. t. fiókja,
Kosice (Kassa)

Jugoszláviában:
Általános Hitelbank r. t.
Subotica-Szabadka.

Megjelenik minden
kedd.

Előfizetési árak:

Egész évre — — 720 lei
Fél évre — — 360 lei
Negyed évre — — 180 lei
Egy óra — — 60 lei

Kéziratokat a szerkesztőség nem
ad vissza és névtelen levelekre
nem válaszol.

Egyes szám egész Romániában:

20 lei, Bucarestiben 25 lei

Jugoszláviában 8 dinár, Cseh-
szlovákiában 3 c. kor.; Bécsben
50 garas; 3 líra; 2 fr. frank; 20
pfenning, Külföldön 1/4 évre 250
lei értékű valuta

Főszerkesztő:
DINNYÉS ÁRPÁD

Felélős szerkesztő:
BENIGIT

Művészeti szerkesztő:
KOH-I-NOOR

Eredeti jelzéssel szignált cikkeink, novelláink és minden más közleményeink átvétele csakis a lapunkra való hivatkozással van megengedve

Szent asszonyok.

— A legújabb Győry regény. —

Lapunk e heti számában új regény közlését kezdjük meg, melynek a címe Szent asszonyok és szerzője a kitűnő hirnévnek örvendő: Győry Endre, a Káviár illusztris munkatársa.

A regény Győry Endrének legjobb és egyik legkitűnőbb írása, amely minden tekintetben magán viseli a regénynek jellegét s úgy tartalmilag, mint pedig terjedelmét illetőleg messzi felülemelkedik mindazon írásain, amelyek eddig, elég sűrűn Győry Endrétől lapunk hasábjain megjelentek.

Győry Endrétől lapunk olvasóközönsége egyre többet és többet vár. És amint nő az ujságolvasó fokozottabb igénye, úgy fejlődik és csiszolódik Győry Endre minden egyes írása is és egyre jobbat és jobbat nyújt a közönségnek.

Győry Endrének ez az új regénye egy izig-vérig nagyvárosi erkölcsregény, mely részint Pesten, részint Olaszországban játszódik le s három élni vágyó fiatal asszony körül forog. A három asszony még a zárda szent

falai között ismerkedik meg egymással, mint fiatal bakfislány, de barátságuk oly tartós és szorossá válik, hogy mint asszonyok is egymás mellett maradnak. Csakhogy amíg ezt az utat megteszik, az képezi a regény cselekményét, amely egy nagyszerűen megírt történet, szerelmi küzdés és harc a Férfiért!

A regény tele van a legszébb jelenetekkel és oly fordulatossá, cselekményeiben oly gazdag, hogy annak minden egyes része lebilincselő

és érdekesen izgató olvasmány.

Mindemellett messzi elűt az eddigi Győry regényektől, amennyiben ez a regénye oly terjedelmes, hogy leközléséhez mintegy 30 folytatás kell, tehát körülbelül háromnegyed évig fog lapunkban folyni.

Tekintve a nagy terjedelmet, a regényből hetenként három oldalt fogunk közölni és előre is felhívjuk rá olvasóinkat, hogy a regény folytatásait kísérik figyelemmel.

C s ö p p i k e.

— Lapunk legújabb munkatársa —

Az élet írója. Senki sem ismeri úgy a szerelmet, mint ő, de kevés is tudja oly egyszerű konturokkal, de közvetlen, megrázó vonásokkal vázolni. Az élet legfontosabb tárgya a szerelem, tehát a téma, amelyet „Csöppike” rövid széljegyzetekben feldolgoz. Frivol olvasónak, első tekintetre, ezek a történetek frivoloknak tetszenek. De ha belemélyed a sorokba, úgy hamarosan meggyőződik, hogy ezek nem érzékiséget

csiklandó, mulattató elbeszélések gyűjteményei, hanem vakmerő és végeredményben inkább szomorú tanulmányok az emberiségről, amelyről őszintebben, keményebben, közvetlenebbül nem beszélt még senki. „Csöppike” nem hiába természetű: okmányokat gyűjt lapunk hasábjain össze, olyan dokumentumokat, amelyből a jövő helyreállíthatja a mi szellemi és érzéki életünk természetrajzát, a ma pedig: láthatja,

megismerheti és értheti, azt, amire a gyanakvó és álszen-teskedő azt mondhatja: hogy nos, ez a tudomány feladata nem a költőé, menjen az or-

vos ur, írja meg latinul, mint ahogy régi jó szokás és hagy-ja meg a társadalomnak az ő erkölceit — lepel alatt tovább rothadni! —

és ne bántsa az ember illu-zióit! De nem oda Buda. Ez oly író, akit olvasni kell!

Balta

Szegények szegény szeretkezése

Fóthy Ernő novellája.

A sárga páholyokból szemek vil-logtak és ékszerék. Emberek igye-keztek befelé a nézőterre és tompán koppant itt ott egy lehullott széklap. Aztán jöttek lihegető lengések, va-lami ritmikus selyemvonaglás: ki-fejezhetetlen bénítás, ami megfogja az arcot, mert a kívánások, mint valami árammal telített drótok kötik össze a szemeket. Mindeneket pedig összefogott valami különös, halk mormolás: sokszínű beszédészövés, vagy fátyol, inkább, amiből csak halványan ütözködtek ki a fejek és a megmozdulások.

Azután homály és csend. Amély-ből a zene. Sikoltás. Nevetés. Zoko-gás, minden. Ölelő zene vonaglott fel a mélyből.

Az egyik páholyban pedig fehér nyak, ideges, finom arc, fölötte arany-tömeg. Szinte világított az egész. Minden megmozdulása dal volt, keble — ó hófehérség két vércsep-pel! — ha kikíváncsiskodott az életbe az irigy selyem alól: ének volt. És dicsőséges áriának hangzott az értő fülnek bizonyára, halk szisz-szenés a dagadó csipőn.

Mellette egy ragadozó arc, félig nyitott forró száj, veres, égő és nedves, de hosszú pillák a szemén és ezek, valami végtelen könyör-géssé változtatták át az egész, ha-talmas férfiakarást.

Homály és csend. A mélyből zene. Sikoltás. Nevetés, zokogás, minden. Ölelő zene vonaglott fel a mély-ből.

Aztán csak nézte a két egymásra rakott lábat, ezt a fájdalmas drága-ságot. Nézte —

Valamiképp lecsuszott róluk a se-lyem és látni lehetett a húst, a mes-terséges alkonyfényben fehérülő húst és akkor —

— Jaaaj! János! Te! —

Inkább olyan lihegés volt ez is. A fekete férfifej akkor már a mel-

lek lágyságán talált megbocsátást és lehanyatlott a vad kéz.

Forró homlokát hűvös, hosszú ujjak enyhítették vibrálva.

— Ilona . . .

Csak ennyit tudott mondani. Ez meg egy irtózatossóhaj volt vala-honnan, a vulkánikus mélyből. Lent felgördült a függöny.

*

A kávéházban zene keringett. Va-laki más: egy nyugodt, csuszogó harmadik nézte Ilonát. Valaki har-madik nézte a nőt.

— Hát ez?

— A Rechnitzer. A bankigaz-gató.

— Ismered?

— Oh igen. Régen.

— Te ismered?!

A kávéházban zene keringett és odajött hozzájuk egy negyedik: gon-datlannak látszó nőstény, aki, mint-ha azért volna csak, hogy legyen rossz nevetés és azt érezze az em-ber, hogy van-e nála pénz, vagy sem, ha ránéz. Letült. És nevetett.

— Tudja Isten — mondotta később Ilona — ma olyan fáradt va-gyok. Álmos és . . .

Es akkor már kérte szemmel a férfit, hogy ne most, ne ma, hogy hagyja őt menni, mert itt a nagy életben más volt minden itt . . .

A kabátját kérte és néhány perc mulva megindult utána az éjben óriási, prémes bundájában a szu-szogó harmadik. Olyan volt, mint egy tehetetlen, gördülő tömeg.

— De most én is! — pattant fel János. — Most én is megyek. Most én . . .

— Várj! Várj! Te örült. Hová mennél?

A negyedik szólalt meg mellette. Lefogta karjánál és az ölébe huzta.

— Hát nem láttad?

— Kit? Azt! Hát ki az?

Csend lett és mintha valaki na-gyon hidegen sugta volna a férfi fülébe:

— Neki pénz kell. Sok Pénz! . . . És te?

János már nem tudott megmoz-dulni.

— De szegény, ha akarsz, ha na-gyon akarsz, hát én . . . én, igen, mert holnapra van már.

A retiküljét mutatta, amelyben összegyűrt bankók kuporogtak. A kávéházban zene üvöltözött és ő erőltetetten nevetett.

— Van pénz! — mondotta az-tán.

Jánosra alig tudta ráadni a kabá-tot a pincér, úgy rohant ki az éj-szakába. A negyedik csodálkozva nézte.

Ő pedig ingadozott a pislogó gázlámpák alatt, akár egy ősi rab-szolga, meztelen ordítással délen, akit tönkre korbácsoltattak a fáraók.

*

Egy óra mulva azonban visszajött és megállt a nő előtt.

— No gyere!

Aztán megindultak megszegényül-ten, keservesen, szótlanul. Valame-lyik sötét sarkon pedig egymásba karoltak és úgy imbolyogtak szegé-nyek egy alvó ház felé.

Tíz szüzleány vallomása!

Tűzveszélyes szerelem...

— Eredeti kézirat. —

Apró, piros cserepekkel verte ki ajkaimat a láz. Izmos, ruganyos, hűvös karján hűs oázisra lett a szám. Hideg volt mint egy jégcsap. Mozdulatlanul feküdt az ágyon s nedvdus császárkörtékhez hasonló kis mellei kéjesen duzzadtak fehérbőrű testén.

Feléje hajoltam, lázas, piros szájamat beletemettem a kis keblébe, onnan szívtam üdítő illatot a szívemre. Vadul zakatolt. Fejem zugott, kezeim reszkettek, a teste selymét simogatták, amidőn megszólalt:

— Nem, nem.

Csak két szót mondott, két egyforma, rövid szót és ez a két szó megzavart. Ott volt előttem az ágyon, tisztességes rajongó vágyaimnak kiszolgáltatta, a hófehér milieu-t csábítóan bontották meg a drága plasztikus körvonalai.

És, megtévesztettek a szavai. Sejtelmes szelid vágyaimat kegyetlenül összezsugorították és én neztelenül eltávoztam tőle.

Végtelenül fájt, hogy ellenkezett, hogy elfordította a fejét, pedig nagyon jól tudtam, hogy csekély erőfeszítéssel elnémithattam volna ellenzékiesskedő száját, s megadóvá tehettem volna szép selymes testét. És mégsem tudtam agresszív lenni. Nem tudtam, de nem is akartam. Vágyas, dacos, vad szerelem üzött feléje, nem türhettem holmi szeszélyes, kislányos remegésen alapuló ellenkezését. Azért nem türhettem, mert lángoló őszinteségemért, melylyel neki megvallottam, hogy mit érzek, csak őszinte megadást, — nem felkinálkozást, hanem csak egyszerű, szemérmes megadást vártam tőle.

Megindultam. Kűnn zajos kegyetlen vihar dult. Villám villámot, mennydörgést mennydörgés követett. Torkom fojtogatta az indulat. Reszkető lélekkel, dacos keserűséggel léptem ki a szobájából.

Nem szólt utánam.

A tomboló szélben, cikkázó villámok között alig tíz lépést haladhattam, mikor tompa moraj, majd óriási reccsenés szegezte földhöz lábaimat.

Visszanéztem. A ház kis kiugró fakupolája lángokban állott.

Megtorpantam.

Lázás, vágyas szenvedélyem eddig

is minden lépésnél, vissza-visszahúzott, habos párnák közt heverő fehér testéhez.

Most vad rohanással indultam vissza a házhoz, s berontottam a szobába.

Filigrán patyolat teste nyugtalanul hánykolódott az ágyon. Arca megviselt volt.

Tágranyilt szemekkel nézett rám, s én féktelen izgalommal megálltam ágyánál.

Ránéztem. Vérmes kéjes remények tömkelege kacérkodott velem, amint sötét selymes pyjamájából elővillant hófehér melleit megpillantottam.

Vágyaim tetőpontjukon állottak és én elfeledtem, hogy fejünk felett ég a ház.

Ágya elé a tigrisbőrre térdeltem és gyengéd mámoros csókokkal borítottam be drága teste minden porcikáját.

Félsősen huzódott összebb, nem ellenkezett már.

Felkusztram hozzá az ágyra. Karjaim közé szorítottam.

Ajkam forró ajkaira tapadt.

Az enyém lett.

Kint akkorj érkezett az első tűzoltó autó. Éles fűtyszóra ijedtünk fel:

— Tűz van!!

És míg a tűzoltó csákányok sérényen bontották fejünk felett a tetőt, mi lázas gyorsasággal sikongó szenvedéllyel ismét egymáséi lettünk.

„BIANCÓ“ (Arad)

Szép az élet

Eredeti kézirat.

I.

Amint végigment a langyos tavaszestén, az izzó Májusban, mely forrt és zakatolt körülötte és mégis langyos és sima volt, mint egy asszonyi kar bársony iva: Tirzián eltelte a maga szomorú gondolataival — úgy gondolta, hogy mindaz ami itt most körülötte van semmi, — melyben a legszomorubb — s legcéltalanabb — az Élet.

A Tavasz, a szép asszonyok, a Tirzián számára, ki még sohasem

csókolt asszonyt, egy szobában volt összesűrűsítve: a Másé.

S ahogy végigment az illattól terhes faszoron — igen — igen levert és szomorú volt a mámoros Tavaszestén Tirzián — ki még sohsem csókolt asszonyt.

II.

Egy fordulónál a tubarózsák fehér bokra mellett — egy forró testbe ütközött. — Valami kéjes, buja lehelet csapta meg arcát s egy percig — a sárga holdfény alatt — egy izzó, forró asszonyajkat érzett a száján.

Valaki — egy ismeretlen — valaki, megfogta kezét és vitte, vitte.

III.

Ragyogó, dus teremben még lobogott a kandalló tüze, dacára, hogy kint forró volt a Tavasz.

Egy érzéki, csiklandozó asszony-illat keringett s a rugganyos pamlagok hívogatóan hívták.

A bizar asszony felnevetett mikor megtudta, hogy a férfi még sohsem csókolt nőt.

Kissé felhuzta pongyoláját.

Majd széles, érzéki mozdulattal kikapcsolta az egészét.

Megrészegítő, meztelen teste öszszefolyt a hencser, rugganyos formáival, míg keblének márványhava lengően emelkedett a selyem alsó alatt.

Tirzián kezei ittasan siklottak végig az alsó lágy vonalai mentén, aztán lerántotta azt.

Egy percig kéjesen szorult össze a combok vonagló gyűrűje. Az asszonytessen buja remegés futott át...

... de aztán szétnyílt a kehely dús édene s forrón, izzva csukódott később össze.

*

Reggel felé ment haza a férfi.

Ujraéledő májusi reggel volt. Virágok bontották kelyhüket s hűs cseppekben hullt a harmat.

— Tavasz Élet.

Tirzián mámoros, nagy kedvvel sietett végig a faszor utjain.

Körülötte zsiabongott a Május s ő kissé lecsukva a szemét, úgy képzelte, hogy minden: a tavasz, az asszony, nagyon gyönyörű, nagyon szép, de mégis legszebb maga ez a kéjes mámoros, bódító nagy élet.

Carlos.

Az elhagyott ház története

Eredeti kézirat

Irta Scheffer Róbert

(Folytatás)

— Remélem már jobban van?
— De kicsoda Ön asszonyom,
— kérdém kíváncsian és hogy jön ide?

— Ne kérdezze a nevemet. Én nem vagyok senki, én nem élek, én meghaltam az emberek számára. Én egy szegény, szerencsétlen vagvok, akinek se hazája, se rokona, se ismerőse, senkije nincs.

— Nem értem a dolgot. Semmit se értek. Az éjjel előttem terem és én azt se tudom, hogy kicsoda, hogy jön be a lakásomba, mit akar, miért jött? Nem tudok semmit és itt ily titokzatosan beszél.

— Ha érdeklí elmondom, — szólt a nő, — hisz el kell valakinek mondanom.

Ezelőtt 21 évvel ez a ház az enyém volt. Én mint rabszolga kerültem ide, akit egy zsarnok, öreg, vak férfi hurcolt ide, hogy erőszakkal feleségévé tegyen. Kin és szomorúság volt az életem. Ütöttek, vertek, kizörtak és koplattattak, de megőriztem tisztaságom. Öreg cselédem szabadított ki a rettenetes helyzetből és én megszabadultam, hogy helyettem tévedésből egy másik haljon meg. Igen, én vagyok Mária, Mária, aki oly tengersokat szenvedett.

— Mária! Mária! Hisz maga meghalt, hiszen magát idetemetették el a pincébe.

— Nem. Aki itt eltemetve fekszik, az egy másik leány, az fekszik itt, akit a gyilkos felfogadott azért, hogy velem könnyebben elbánjon. Az új cseléd, akit a pincete folyosóján tévedésből én helyettem fojtott meg és én az alatt a nyitott ajtón megszökhettem börtönömből. Aztán eltűntem, és jó emberek támogatásával messzi innét mint nevelőnő kerestem meg kenyeremet. Szüleim elhaltak, nem akartam kilétem felfedni, hiszen csak gyászos idők tapadnak hozzá és így ismeretlenül oly jó volt élnem. Most megyek és ismét eltűnök.

VII.

De Mária nem ment el. A gyönyörű 36 éves nő itt maradt nálam, a feleségem lett és ma jobban

szerettem mint az életemet. Együtt lakunk a titokzatos házban, gazdagok vagyunk és Mária sohasem gondol a titokzatos multra...

Kirándulás.

Irta: „Csöppike“

— Eredeti kézirat. —

Ma kirándultam a szomszédom lányával. A lány szerény, de azért izléses öltözékben jött el. Megkérdeztem, hogy atyja nem-e gördített akadályt eljövetele elé. Azt felelte, hogy atyja már beletörődött abba, hogy egyedül jár.

— Ha a mama élne, — magyarázta, — akkor minden másként volna. De apa rámhagy mindent.

Ez a felvilágosítás nagyon kellemesen érintett. De csalódtam, ha azt hittem, hogy ezzel az önállósággal együtt jár majd a lány könnyelműsége is. Sőt ellenkezőleg. Megszokta, hogy maga bírálja meg tetteit s maga vigyázzon önmagára. Bátran, ingadozás nélkül határozott mindenben. Egész természetesnek találta, hogy elsétálgasson velem. Biztos volt magában. Udvarolgattam neki, talán kissé túlheviesen is.

— Mondja csak — kérdé komoly, nyílt tekintetét reám vetve, — mi a célja magának velem? El akar venni? Vagy azt hiszi, hogy... hogy én olyan leány vagyok, akit lefektet?

Szomoruan nézett maga elé.

— Azt akarja, hogy őszinte legyek? — kérdém hirtelen elhatározással.

— Igen.

— Őszinte, egészen őszinte?

— Igen.

— Nos tehát én szeretem, imádom önt, de a nősülésre, bevallom, még nem gondoltam, mivel szerény jövedelmemből magam is alig tudok megélni.

— Nos, akkor tehát mit akar tőlem? — kérdé alig hallhatóan.

— Mit akarok? Furcsa. Szeretni akarom!

— És hogy gondolja ön ezt megvalósítani? Hiszen az lehetetlenség.

— A szerelem nem ismer lehetetlenséget! — vágtam oda nem minden póz nélkül.

— Hát akkor miért nem veszel el?

Nem feleltem. A válasz nagyon érzékenyen érintett.

— Nos, lovag ur, nem felel? — évődött a lány, anélkül azonban, hogy hangja neheztelést árult volna el.

— Azt hiszem, elég őszinte voltam — mondám önérzetesen. — Ha óhajtja a barátságomat, úgy nem fog csalódnai bennem, de ha ezeket után eltaszít magától, akkor sem teszek szemrehányást önnek s beletnyugszom a változhatatlanba.

— Ugy, ez hát az a nagy szerelem? Mondhatom roppantul meghat. Szóval, ön volna annyira kedves, leereszkedően kegyes, hogy eltöltene velem néhány pásztorórát.

— Miért ne? — felelém szemtellenül.

— Nos tehát, én meg nem kérek belőle! — vágta rá gyorsan. — Beszéljünk más témáról.

Házuk elé értünk.

— Haragszik rám? — kérdém kezét megszorítva a bucsuzásnál.

— Oh nem! — mondá erőltetett egykedvűséggel.

— Ön őszintén megmondta, mit akar. Én viszont tartozom köszönettel nyíltságáért. Az efélet jobb előbb megtudni, mint később. Ezek után különben sem vagyunk már veszélyesek egymásra nézve.

Ez volt mai kirándulásunk eredménye.

Hölgyek egymás közt.

— Mond drágám mitől van oly szép arcobrőd?

— A Madonna krém-től?

— Hol vetted?

— Az új belvárosi Madonna gyógyszertárban, szemben a Mühle virágüzlettel.

MEGNYILT! MEGNYILT!

Váróri női és férfi fodrászsalonja

Speciális bubi hajvágás.

Ondolás, manicure fejmosás a legkényesebb igényeknek megfelelően!

TEMESVÁR-JÓZSEFVÁROS

Bul Bertheloth [Kossuth L. u.] 6.

Kobelt cukrászdával szemben
Hygienikus és pontos kiszolgálás!

A szenyorita rabsága

Eredeti kézirat.

(Folytatás)

A két rabszolga eközben behozott egy hatalmas kádat, amelyet szagos vízzel töltöttek meg. Isabellát akarta ellenére levekőztették és megfosztották ingétől is. Az ígész fiatal nő ott állt a két rabszolga előtt teljesen meztelenül. Mikor a kis mór lány így megpillantotta, felkiáltott:

— Ily szép nő, mint Te vagy, sok gyönyört fog okozni Urunknak. Bár csak én lehetnék a te helyedbe... De Urunknak én már nem kellek. Már nem vagyok szűz.

Aztán a két férfi a nő segítségével hozzálátott a fürdetéshez. Isabellát bedugták a nagy kádba, testét jól végig mosták, szappannal ledörzsölték, haját szépen kifésülték és testét illatos olajokkal kenték be. A hatalmas kádat ekkor elvitték és a rabszolgák eltűntek.

A mór lány lefektette Isabellát a nyugágyra, gyönyörű köntöst adott rá, de mielőtt a fogoly nő érezte, hogy közeleg az óra, melyben őt egy idegen férfi alá fogják kényszeríteni, zokogni kezdett.

A mór leány pedig csendesesen csitítani kezdte a háborgó lelét.

Elmondta neki, hogy a fejedelem vitette őt oda az Alhambrába, aki jó, derék, nemes érzésű ember. Őt, Isabellát szereti, soha semmi bántódása nem lesz ott.

Ellenkezően, mindenki csak szeretni fogja, s a hatalmas fejedelem pedig királynőjévé fogja majd tenni.

De mindezekre a szenvedő lány csak könnyezett.

Azután nemsokára széjjelnyitott egy vastag bársonyfűggöny és azon belépett csábító pompájában a dalias Muley Hacem, akinek intésére gyorsan eltűnt a tereméből a mór leány.

Hogy ezen a mesterkelt fejedelmi légyotlon mi történt, azt ma is az örök titok bemohosodott pecsétje takarja.

A csendes hangú beszélgetést nemsokára éles sikolyok, a tomboló haragnak, a hangos átokmondásnak, s a fejedelem dörgő, érces hangjának és erőteljes lábdobogásoknak lárma zavarta meg, amiket a bezárt terem körül titokban hallgatódzó

mór asszonyok hallottak s amikor hosszú idő múlva a haragtól és fájdalomtól elorzult arccal kilépett onnan az erőszakos ifjú fejedelem, — már teljesítették is szigorú kegyetlen parancsát:

A szép, fiatal szenyoritát börtönbe vetették a szolgák, az Alcazaba hűvös, napsugártól elzárt hetedik bástyaodujába, amelye éjjel, nappal nehéz fegyverbe öltözött katonák őriztek és ahonnan élő testtel lehetetlen volt a szabadulás.

De a büszke spanyol leányt nem puhitotta meg a kiellen börtön, csak epekedett, sápadt és sorvadt a szabadulás után.

És egyszer csak késő hónapok múlva, félig megtörtén, egy viharháborgó, villámszóró éjszakán a völegényének, Antonio de Ballares nek akadályt nem ismerő, kitartó fáradozásával megszöktették őt.

Muley Hacem pedig irtozatos haragjában másnap reggel az Alcazaba őrtorony akkori éjszakai őreit, úgy fegyverestől, ahogyan a szép spanyol lány szökésének éjjelén szolgálatot teljesítettek, letaszította a százöles bástyafokról a tálongó, halálos mélységbe.

*

Igy van ez megírva történeti hűséggel az Alhambra számtalan titkairól nemrégén napfényre került fákó irásokban.

(Vége)

Scheffer Robert

Autó- és géptulajdonosok figyelmébe. Autóblokkok, valamint mindenféle más gépkatrészek hegesztése autógénnel gyorsan és precízen úgy helyben mint vidéken, szolid árak mellett eszközöltnék Krohn Ferenc, fémpipari vállalat, Timișoara, II. Ujtér 4.

Hirdetéseid biztos sikerrel járnak, ha lapunkban hirdetsz

Jegyesek

Írta „Csöppike“

Midőn éppen javában csokolodztam jegyessel, belépett a lány anyja.

Nem volt időnk a szétugrásra, s a mama mosolyogva kért bocsánatot az alkalmatlankodásért. Mikor kiment, kitört belőlem a keserűség.

— Drágám, mi lönkremegyünk. ez így nem maradhat, másutt kell találkozunk.

Valami meghitt, bizalmas helyen, ahol szívünk szerint egymásé lehetünk. Vagy nem vagy te az én jövendőbeli hitvesem?

Megértette mire célzok, s nagyon elkomolyodott.

— Én nem megyek veled sehova, — mondta szomorúan.

— Miért?

— Mert tisztességes leány vagyok.

— Szóval azt akarod, hogy nem tisztességes leánynak jusson a csók, az az ölelés, mely egyedül a tiéd.

Bánatosan vállat vont.

— Tégy úgy, amint jónak látod. Én nem megyek. Nem mehetek.

Most a lány szokása szerint, ismét az ölembé akart ülni, hogy ott doromboljon. Nem engedtem, futólag megcsókoltam, s ismét kibontakozva karjai közül, leültem a vele átellenes székre.

— Mi az, már nem szeretsz? — kérdé félénken.

— De igen, szeretlek, csak te egy tisztességes leány vagy, én meg egy tisztességes férfi vagyok. S nem akarok olyan helyzetbe kerülni, hogy kénytelen legyek megcsalni téged.

Elkomolyodott. Érezte, hogy igazam van.

— Jó, hát nem ülök az öledbé, de... — itt át akart ismét karolni, de én elhárítottam az ölelést.

— Semmi „de“, — mondtam komolyan, — ezentúl csak beszélgetni fogunk.

Semmi csók, semmi bizalmosság — az árt...

Mikor elakartam menni, erővel a nyakamba csimpszkodott, s hizelgő, bűnbánó hangon kérdé?

— Hol akarod, hogy találkozzunk?

— Holnap jöhetsz?

— Jöhetek.

— Helyes. Dél előtt kilenckor találkozunk a főposta előtt.

Csók, ölelés, elválás.

MODERN FIATALSÁG

— „Vivisectio“ lapunk részére —

Utóbbi időben sokszor hallani a félszüz szignumot. E helyen kívánom megmagyarázni a félszüz fogalmát.

Félszüzek azon lányok, akik egy bizonyos pontig hagyják magukat. Csak szüzességükön valahogy csorba ne essen, mert a szüzhártya fontos kellék a házassághoz.

Vannak férfiak, akik a félszüzek típusát nagyon kedvelik, mert ez perverzségüknek kedvező.

A félszüzek, kellemetlen hangu, konfidens, arrogáns, szeszélyes, önző lények, akiknek gyönyört okoz, ha egy fiu vergődik csuf hálójukban. Kielégülnek a fiu élvezése nélkül.

Félszüzekből az ember hamar kiábrándul. A viszony hajótörést szenved az unalmon, ami kölcsönös bázison rejlik, mert az ily lány is csakhamar megunja az udvarlóját és szereti a változást.

Félszüzek közé nem számíthatók azon lányok, kik ha szeszélyesek is, de máskülönbén szívélyesek, meleghanguak, jószívűek, állatkedvelők. Önáluk a szenvedély legfeljebb a menstruációkkal függ össze.

Egy tartózkodó, kényeskedő, akaratos, dacos lány sem kimondott „félszüz“, mert ennek a típusnak leánya kacér, kihívó, tudatosan pikáns és sohase sem tultartózkodó.

Játszik a fiu érzékiségének a parázsában, mint macska az egérrel.

Ha leül, felemeli a szoknyáját, ha fiu van jelen. De csakis akkor. Illetlen témában szívesen kezd bele, szinte az erotika medrébe tereli a beszédet és szereti a pikáns egyértelműségeket.

Adja ugyan a megbotránkozottat, de hangjának háteréből az ellenkező cseng ki. Szívesen lefogdostatja magát testének bármily részén és nagy ambícióval viszonozza is ezt a fiuval, de tovább nem megy soha.

Félszüzesség csak 14—18 éves korig játszható eredményesen, azon-tul groteszk, abszurdum hatást váltana ki.

Amíg anyagi, vagy erkölcsi hasznot nem vár, pusztán csak hajlam-ból úzi, addig lehet szigorúan félszüz.

Ilyen lány kevés van, hiányzik a

legtöbbször a hozzá szükséges raffi-náltság. Számítás és bizonyos szilárd elvek, közömböség mindennel szemben ami a férfinek szent, ez a fontos és ritka kellék.

Félszüznek a férfi csak játék, stafáge az oldalán, hogy vele barátnőt ugrassza.

A szülőktől elkényeztetett urilányból rekrutálódik a gárda. Szegényebb sorsu ritkábban az, ha csak különösen excentrikus hajlamai nincsenek.

És ki neveli a félszüzeket? A gigerlik, a ficsurok, kik egy lány jelenlétében adják a hideget, a blazirtat. Ezáltal a lányt hozzászoktatják a komédiázáshoz.

A férfi és nő közötti viszony nem egyéb, mint örökös harc. Csak a közömbös mozzanataik fontosak, szerelem, idealizmus és egyéb elvont fogalom már rég nincs sehol. Az élvezés, az egymásbaolvadás után újra teljesen idegenek egymással szemben és ha az utcán találkoznak, mintha sohase látták volna egymást.

A legjovialisabb közös tulajdon barátok közt egy modern leány.

Nincs féltékenység, versengés, harc érte. A fiatal urak adják a főnhéjazót, a parancsolót, a mestert. A lány meg úgy tesz, mintha ő is így akarná és mindez tetszene neki.

Minden fiatalembernek megvan a „tyukja.“ Nem is mondja, hogy az ideálom, a kedvesem, avagy a babám, hanem a „tyukom.“

Van egy kicsi, fess tyukom. Ezzel aztán parádézik színházban, moziban, korzón, sportpályán, és ha kell neki, közömbösre.

A mai lányok szinte bizalmatlanok, ha egy fiu szerelemmel közeleg feléje.

Nincsenek ehhez hozzászokva, betegeshajlamu szatirt látnak egy szegény idealistában.

Mert ma ritkaság az, ha egy fiu a lány után szalad, követi mindenütt, tűzön, vízen vagy legalább is villamoson.

A mai „fiuk“ nem lesnek órák hosszat a lányok ablakai alatt, nem epekednek, még csak szerelmes verseket sem igen irnak.

Sokkal korrektebbek és öntuda-

tossabbak az ilyen gyermekségekhez.

Egy mai lány sohase köszön egy férfit meleg, őszinte hangsúllyal, hanem úgy mintha evvel megajándékozná, boldogitaná a férfit.

A mai fiatalok egymás közt már egyáltalán nem találnak más témát, mint pikánsat.

A mai fiatalember nem diszkrét, elmondja, barátainak kérkedve és hengegve kalandját, még a legintimébb dolgokat is.

Még becsület szavát, a nagy becsületszavát adja, hogy igaz, amit mond.

A lány, akit a többi is ismer persze, szinte meztelen préda „lelki“ szemük előtt.

De furcsa, a lányoknak mintha tetszene is ez, mintha reklámnak fogadnák fel, szeretik ha a fiuk pikánsat beszélnek róluk.

A rövid ruha nem a praktikusság kedvéért lesz hordva, a hazenna lányok se annyira sportszempontról hódolnak a lapdajátékoknak hanem, mert többet mutogatnak testükből, mint kellene.

A mai lányok kényesebb és pikánsabb dolgokat tárgyalnak, mint a fiuk.

BALTA

Ez a hely

amia Krém számára van fenntartva, amely a dr. Kovács gyógyszer-tárában, Timisoara-Fabrica kapható, de a hirdetést nem közöljük, mert mindenki tudja, hogy a MIA KRÉM-nek nem kell van reklám.

DIJTALANUL

hallgatható a XX. század csodája és a világ összes művészei

Katzky gramofon-szalonyában

Timisoara, Belváros Mercu u. 10.

Gramofonok és lemezek nagy választékban!

A pókháló

— Eredeti kézirat —

Már hetek óta nem éreztem nő a maga teljességében. A csókok utáni vágy a végsőkig felcsigázta idegeimet.

Halántékaim duzzadó ereiben ott lázongott a meglagadott, lánctravert érzékiség démona.

Utam egy kéjő ablaka alatt vitt el. A függöny mögül úgy lesett a donna, a vendégre, mint a pók a légyre.

Intett, hogy jöjjenek be, rá se néztem. A kapuban egy másik állt. Nagyon csinos volt. Elém állt s duzzadó keblével hozzám dörzsölődözve átölelt.

— Gyere be, — mondá bűnbecsülő, édeskés hangon.

Odább akartam állni, de néhány lépés után, megint belémcsimpaszkodott, s trágárságokat susogott a fülembe.

Már éppen elakartam lökni, mikor tekintetem az ablakra tévedt, mely előtt megálltunk.

A leeresztett csipkefüggönyön át, be lehetett látni a szobába. Az asztalon lámpa égett, melynek sárgás fénye buja árnyakat rajzolt a szoba sarkában levő megvetett ágy párnáira.

Az egyik leány ép akkor kelt ki belőle, s inget huzott formás, meztelen testére.

A rég nem élvezett női test hatása, s a hozzám simuló, trágárságokat sutlogó leány, végkép levertek lábamról.

Hagytam, hogy behurcoljon a házba. Mikor látta, hogy célt ért, a kapu alatt elengedett, s előre szaladt a szobakulcsért.

Amint magamra maradva, nem éreztem már mellettem a lányt, s nem láttam magam előtt az öltözködő társnőjét, józanságom ismét viszatért.

Lábujjhegyen ismét kisurrantam, s meg sem álltam hazáig.

B. K.

Diszitett filz és bársonykalapok

bármilyen színben és formában kaphatók. Férfi és nőikalapok renoválása.
Tovicsák, Gyár., Bárány-utca 4

Ma fáradt vagyok

— Eredeti kézirat —

Ma fáradt vagyok.

Az éjszaka megejtett az álom

És eljött értem mind, mind a párom:

Szőke és barna, karcsu és molett,

Ki csak valaha bennem élt, volt és lett,

Mind eljött értem. Talán a hugom

Hozta így össze őket. Nem tudom.

Azt sem, össze hol találkozhattak,

De eljött mind a régi. Megrohantak,

Körülrajoztak szent akarásban,

Beléremegett bus legényágyam...!

Lánytestillat, szerelem emlékek,

Virág, elsőcsók, tűz, remegések,

Föllibenő szoknya, omló vállak

Soha-kielégülések, vágyak,

Kivillanó ingpánt, kombiné, selyem,

Mind eljött... S mind láttam. Szédült a fejem,

Szilajra szökött bennem az Erő

És szerettem vadul... Egyszer Te, Ó,

Azután Mind... mind megejtettek.

Pompás nász volt. Mind izzó szűz gyerek.

Erősek voltak. Kemények. Nagyok.

...S ma fáradt vagyok, ma fáradt vagyok!

Györy Endre

KÖRBE-KÖRBE

— SCHNITZLER ARTHUR PÁRBESZÉDJEBŐL —

A katona és a szobalány.

(Vasárnap este. A Práter egy útja, mely a wurstelpráterből az árnyas fasorba visz. A wurstelpráterből még idehallatszik a zürzavaros muzsika; valami elkoptatott ceperli-polkát fujnak. A katona. A szobalány.)

A szobalány: Most mondja meg, mért akart mindenáron eljönni?

A katona: (zavartan, bambán nevel).

A szobalány: Pedig olyan szép volt. Én úgy szeretek táncolni.

A katona (átkarolja a derekát, a szobalány engedi): Hiszen most már nem táncolunk. Minek szorit annyira?

A katona: Hogy hijják magát? Katinak?

A szobalány: Magának mindig valami Kati jár a fejében.

A katona: Már tudom, tudom, Mari!

A szobalány: Hallja, itt ugyan csak sötét van. Én félek.

A katona: Amig engem lát, nem kell félni az áldóját, mik is vagyunk mik.

A szobalány: De hova érünk erre? Hiszen itten ember sincs! Jöjjön, menjünk vissza! — Milen sötétség!

A katona (szíppent egyet a virginiján, úgy, hogy a tüzes vége világít): Világosodik már. Hohó! Galambom!

A szobalány: Jaj, de mit csinál maga? Ha ezt tudtam volna!...

A katona: Nohát, vigyen el engem az ördög, ha volt ma a Swobodánál valaki, aki olyan jó husban volt, mint maga. Mari kisasszony.

A szobalány: Hát mindegyiket így kipróbálta?

A katona: Hát amit az ember úgy táncközbe észrevesz. Ojjé, sokat észrevesz így az ember!

A szobalány: De avval a félrearcu szökével mégis többet táncolt, mint velem.

A katona: Az régi ismerőse a barátomnak.

A szobalány: Annak a kipödött bajuszu káplárnak?

A katona: Nem, nem; annak a cibilnek, tudja, aki eleinte ott ült

mellettem az asztalnál. Aki olyan rekedten beszél.

A szobalány: Ehe, tudom már. No az szemtelen egy ember.

A katona: Bántotta magát? No hiszen, akkor megtanitom! Mit csinált magával?

A szobalány: Mit? Semmit. Csak láttam, hogy bánt a többiekkel...

A katona: Mondja, Mari kisasszony...

A szobalány: Na, na, megéget a szivarjával.

A katona: Pardon! — Mari kisasszony. Legyünk mi te s tu!

A szobalány: Még nem vagyunk olyan régi ismerősök.

A katona: Sok fain nép utálja egymást, mégis te s tuzik.

A szobalány: Majd legközelebb, ha... De Ferenc ur —

A katona: Maga tudja a nevet?

A szobalány: De Ferenc ur...

A katona: Mondja csak így: Ferenc, Mari kisasszony.

A szobalány: De ne legyen már olyan szemtelen... — pszt! — ha valaki jönne!

A katona: És ha jönne is valaki, élő szem itt ugyan két lépésnyire sem lát.

A szobalány: De az Isten szerelmére, hová érünk itt?

A katona: Lássá, itt éppen egy olyan pár, mint mik.

A szobalány: Hol? Én nem látok semmit.

A katona: Itt. Elöttünk.

A szobalány: Miért mondja: egy olyan pár, mint mi?

A katona: Na hát, ugy vélném, ezek is szeretik egymást.

A szobalány: De vigyázzon legalább. Mi ez itt? Most majd felfordultam.

A katona: Ohó, ez itt a parknak a rácsa.

A szobalány: Ne löködlön úgy, hiszen elesek.

A katona: Pszt! Ne kiabáljon!

A szobalány: Hallja, de most már igazán kiáltok. — De hát mit csinál?... de —

A katona: Itt, most, nincs a közelben egy teremtett lélek!

A szobalány: Hát akkor men-

jünk oda vissza, ahol emberek vannak.

A katona: Nekünk nem kellenek emberek, mi, Mari, nekünk... ehhez... nem kell... haha...

A szobalány: De Ferenc ur, az istenért, lássa, ha én ezt... tudtam volna... óh jaj, jaj... gyer...

A katona (boldogan): az Istenit... ejha...

A szobalány: ... Nem tudok a képedbe nézni.

A katona: Eh, mit... kép...

A katona: Ja, Mari kisasszony, itt nem maradhat fekvé a fűben!

A szobalány: Ugyan Ferenc, se-gíts már.

A katona: Na, gyere... kej föll!

A szobalány: Jaj Istenem, Ferenc.

A katona: Na, na, mi bajod a Ferencel?

A szobalány: No, te rossz egy ember vagy, Ferenc.

A katona: Jó, jó. Bocsáss csak, várj csak.

A szobalány: Mért mégysz el?

A katona: No, a virgoniámat csak meg szabad gyujtani?

A szobalány: Olyan sötét van.

A katona: Reggelre majd megint kivilágosodik.

A szobalány: Legalább azt mondd meg, szeretsz-e?

A katona: Na, ezt már csak érezhetted, Mari kisasszony!

A szobalány: De hát hová megyünk?

A katona: Hová? Hát vissza!

A szobalány: Ugyan má, ne olyan sebesen.

A katona: Na, hát mi az? Nem szeretek ilyen sötétben járni.

A szobalány: Mondd, Ferenc, szeretsz?

A katona: De hiszen éppen most mondtam, hogy szerételek!

A szobalány: Ugyan már, hát nem adsz egy csókot se?

A katona (kegyesen): Ne, itt van!... Hallod-e, már szól a muzsika.

A szobalány: Te tán még megint táncolni akarsz?

A katona: Persze! Mért ne?

A szobalány: Nézd, Ferenc, nekem haza kell menni. Azok már ugyis szidnak... az asszonyom, az olyan... az azt szeretné legjobban, ha a házból ki se lépnék!

A katona: Na jó, akkor csak menj haza.

A szobalány: Azt hittem, Ferenc ur, hogy maga hazakisér.

A katona: Hát még mit? Hazakísérni? Ej ha!

A szobalány: Ejnye, de szomorú dolog: egyedül hazamenni!

A katona: Hát merre lakik?

A szobalány: Nem messze, — a Porcellán-uccában.

A katona: Na hiszen akkor egy az utunk... de nekem most még egy kicsit korán... ma még mulatunk, kimenőm van ma! Éjfél előtt nem kell bemenni a kaszárnyába. Megyek táncolok.

A szobalány: Persze, tudom már, most a félrearcu szőke kerül sorra!

A katona: Mit? Nem is olyan félrearcu.

A szobalány: Óh Istenem, milyen rosszak is a férfiak! — Mi, maga mindenkiel így csinál?

A katona: Na, ez egy kicsit sok volna!

A szobalány: Ferenc, kérem szépen, ma ne többet, — ma maradjon velem, — lássa...

A katona: Na jó, jól van. De táncolni csak szabad?

A szobalány: En már nem táncolok ma senkivel!

A katona: Na, hiszen itt van már!

A szobalány: Ki?

A katona: A Swoboda! Milyen hamar ide értünk! Még mindig ezt játszá... trararara... trara... trara... (Énekel.) — Nahát, ha meg akarsz várni, akkor majd hazakísérlek... ha pedig nem vársz... szervusz!

A szobalány: De. Megvárom.

(Bemennek a táncterembe.)

A katona: Hallja, Mari kisaszszony, hozasson magának egy pohár sört! (Odafordul egy szőke lányhoz, aki egy legénnyel ép arra táncol. Nagyon előkelően):

— Naccsád, szabad kérnem?...

Karácsonykor jelenik meg egy igen érdekes könyvünk melynek címe:

Nevető Káviár

és tartalmaz száz jobbnál jobb, kacagtató, ötletes és humoros élceket, rengeteg tréfát, humoreszket, apró szatirikus párbeszédet, stb. stb. úgy, hogy ez a könyv sok derűs órát szerez az olvasónak.

A piros bugyogó

— Eredeti kézirat —

1.

Hogy ki volt Tógyike? Egy csinos, telt lipótvárosi leányka, és mert a papájának sok pénze volt, hát sokat jártak színházba. És Tógyike nagyon szeretett színházba járni. Persze.

2.

A színház káros hatással van a kis lányokra. Különösen, ha azok nem is olyan kicsinyek. Tógyikének is megártott. Egy szép napon azzal állott papuskája elé, hogy ő színesznő szeretne lenni. Bizony.

3.

Tógyike papája nem volt szigorú ember. Azt mondta: Lánykám, felfogsz lépni egy műkedvelő előadásra. Ha sikered lesz, akkor beiratkozhat egy színiiskába. Ha pedig nem lesz sikered, akkor nem iratkozol be. Na ja.

4.

És mivel épp akkor készült a háiban levő Bergspitzigkeiser Kör egy műkedvelő előadásra és mivel a kör elnöke Tógyike papájává volt, hát szívesen fogadták az új pimadonnát. És mindjárt szerepet is kapott. A Szépen csüngő oler levél című darab címszerepét kapta. És Tógyike nagyon szépen csüngött. Már a próbán is.

5.

Különben minden nagyszerűen ment, oly nagyszerűen, hogy adtak Tógyikének egy betétet a második felvonás közzepébe: a „Csüngi, csüngi, csüngidor“-t. És ettől óriási sikert vártak. És hogy a hatás biztosabb legyen, egy táncot is csináltak. És pedig olyant, melyben Tógyike feltarhatta egyik lábát vízszintesen, a másikkal meg spiccellt. Kolozsális.

6.

És mivel mir nix — dir nix nem lehet spiccellni, hát kapott egy gyönyörű vörös selyem reform nadrágot. Maid megörült örömben, mert eddig csak a dajkamesékbe hallott

ilyen gyönyörű piros nadrágról. Hogy szédülnek majd az emberek, ha tánc közben felvillan a piros selyem csuda.

7.

Végre elérkezett az előadás napja. Elment mindenki. Az egész rokonság. Tógyike mindkét unokabátyja is. És ő rettenetes izgatott volt. Érthető.

8.

Tógyikét a színpadon zugó taps fogadta. Mert hiába, nagyon szép volt a Tógyike! Igaz, hogy nem lehetett érteni a beszédét, de az nem baj. Sőt! Azért tapsoltak. Hogyis ne!

9.

Jött a második felvonás. Ebben a felvonásban volt a „Csüngi, csüngi, Csüngidor, amit Tógyike óriásian táncolt. Túrelmetlenül várták. Ő is. Egyszerre a zongora játszani kezdett. Tógyike énekelt.

10.

Csoda szép volt. Azután jött a tánc. Tógyike libegett, mint egy angyal. Egyszerre csak felkapta a bal lábát vízszintesen. Juj! A termen háik moraj futott végig. A férfiak meredten nézték a nagy Táncot. A nők még köhécselni kezdtek. És elszédültek az emberek. Bár megcsatlattak.

11.

Tudniillik Tógyike izgatottságában elfelejtette felvenni az új piros diszbugyogót. Elfelejtette.

„Bél-ka.“

A legkedvesebb meglepetést s örömet szerzi barátjának, barátnőjének, ha lapunkat részére előfizeti vagy előfizetésre ajánlja! — Szórakoztató, izgatató, élvezetes és tanulságos!

Kettő meg egy harmadik

Fóthy Ernő novellája. — Eredeti kézirat.

Amikor elindult a vonat: reggel volt. Juliusvégi, nyári napok egyike. Az utasok közül némelyek bizonyos szokásszerűséggel mélyedtek a most vett újságokba, mások órájukra néztek s fontoskodva mondták egymásnak:

— Hm. Ugyilátszik, késünk.

— Híjaja! Nem megy már ma rendezesen semmisen.

— Hány óra van most pontosan kérem? — Vegyült be a morajba egy harmadik hang és mire a sziszegő, prüszkölő mozdony átszaladt az utolsó váltón, már meg is indult a speciális vasuti társalgás és terjedt, terjengett, akár valami langyos pócsolya, ha nagyon zuhog a nyári eső.

Az egy másodosztályu szakaszban sápadt, magas fiu ült. Ruhája és cipője jónemű mesterre vallott. Hosszu finom ujjai lágy remegéssel tartották a jóillatu cigarettát, sötét, puha haja egy szoborarcot emelt szinte ki. De ebben volt valami fájdalmas és különösen a sötét karikák, mesés pilláktól árnyékolt szem alatt, titkolt és féktelen mezelen nászok jeggyűrűjeként huzódtak meg, mintegy félve a józan nappali fénytől, holmi kékes bágyadsággal. Révedt mosollyal nézett ki az ablakon, amelynek szele dühöngve tépte foszlányokká a kékes cigarettafüstöt. Bucszott a várostól, ami itt maradt mögötte a csendben, amint a vonat lármásan robogott vele előre.

— Fáradt vagyok. Hatálosan fáradt — gondolta busongva, de büszke ellustulással.

— Majd onnan... írok neki. És a többieknek is.

De ez inkább olyan határozatlan szándékként csillámlott fején át. Hirtelen felriadt.

— Kérem a jegyeket — szölt a kalauz felrántva a szakasz ajtaját.

— Királyháza? — kérdezte tőle. — Na holnap ilyenkor már ott tetszik lenni.

Bizonyos jóakarattal mondta ezt.

— Holnap reggel. Igaz ni. Hiszen utazom — öllött eszébe. — Még tovább is, mint Királyháza. Valahová, fel Máramarosba, egy kis, hegyvidéki faluba. Jó és nyárspolgári, csendes rokonokhoz, akik már

többször hívtak.

A vonat köhögve furta magát a messzeségbe.

Meglepetés is várt rá, amikor vasárnap délután megérkezett. A családi viszontlátás után, egyszerre csak csapódott az ajtó és bejött két leány. Az egyikben sablonos mosollyal és gesztussal ismert unokahugára, de a másik...

— Kedves Ica — szölt a családító — bemutattam Bodrogi Lajost.

És Lajos önmaga előtt is csodálatosnak tetsző közömbösséggel fogta meg a feléje nyújtott kezét.

— Ép jókor jöttél — mondta Jenő az unokaöccse. — Holnap nagy-szerű kirándulás lesz.

— Jaj istenkém — aggódalmaskodott Ica — csak ne essen az eső! Most is olyan meleg van.

— Tudjátok mit? Menjünk fürdeni — indítványozta Janka, Bodrogi unokahuga.

Ott kint a pataknál a magasabb erkölcsi világrend törvényeinek értelmében elváltak a lányok a fiuktól és így Lajos és Jenő együtt maradtak.

— Te Jenő — hangzott egyszer csak — mondd, milyen egy ilyen falusi kirándulás?

— Hát kérlek szépen. Először is az asszonyok mindegyike főz, vagy főzet háromszor annyit, mint rendezen. Ott kint megeszi mindegyik lehetőleg a másikét, hogy legyen majd mit leszólni másnap.

— Valahogy így gondoltam én is. Hanem te, Jenő.

— Na.

— Ez az Ica, ez az Ica, ez egy egész jóképű, stramm lány

— Igen. Van rajta mit fogni. Nem esne ép rosszul az embernek.

— Te, Jenő mit gondolsz, lehetne vele?

— Ah, fenét. Nem hiszem. Különben... mit tudom én? Próbáld meg lefektetni, ha nincs más dolgod. Énnekem semmi közöm sincs hozzá!

— Édes fiam, nem kell nekem

most nő, ha utánam hajigálják is. Pihenés kell nekem, Jenőké, pihenés. Jó levegő. Sok alvás. Jó koszt, friss víz.

Csakhamar nagy locsolás zaja hallatszott és pár pillanat múlva imponáló tempókkal szelte Lajos két fehér karja a habokat.

A kis hegyi vasut csupa nyitott kocsiból állott. Ezek pedig érdekes virágágyakhoz hasonlítottak, amelyekben furcsa, fantasztikus összetételben virítottak a könnyű, nyári női ruhák megszakítottan a férfiak komorabb foltjaitól. A kirándulók csapata ment a hegyek közé.

Ica és Bodrogi egymás mellett ültek. A leány is vendég volt Jankáéknál. Valahonnan, egy messzi városból jött és ők ketten így, valamiképp összetartozóknak érezték magukat.

A fiu beszédje, holmi sötét színbe mártott ecsetként fájó de vonzó képet festett némi vázlatos konturokban háttér gyanánt, melybe itt-ott megragadón vegyült bele az ő sápadt énje. És ez kitűnő ellentét volt most a mindennel szemben, mert az őket környező vidám kacajok és az egész táj boldog mosolya ide nem illő, szomorú színeknek tűntek fel Ica előtt és ha tekintetét néha erről az érdekes arc-ról levette, a többiek vidámsága kis időre érthetetlennek tetszett előtte. És oly jól kapcsolódott bele ez a beszéd, az ő csendes életébe. Mikor pedig este felé hazatértek és hűs szellő nyargalt át a nyitott kocsai felett, szorossabban egymás mellé huzodva, kezeik lágyan kulcsolódtak egymásba, combjuk egymáshoz feszült és úgy érezték, hogy megtalálták azt, amit az egyik oly régen, hiába keresett a házak mámorában.

— Istenem, milyen más ez, mint a többi — gondolta sejtelemszerű érzésektől bozongatva Ica, miközben szinte a fejéig bujt a takaró alá.

Néhány nap múlva, egy szép és szelid estén kimentek mindnyájan az állomás. Kovács Mancinak kellett az esti vonattal megérkeznie, valami távoli rokonnak.

Ők ketten: Bodrogi és Ica fel és alá sétáltak a vágányok között. A leány nem valami nagy örömmel várta a másik megérkezését, valami ho-

mályos aggodalom dulta és elgondolkodott. Aztán odafordult a fiuhoz:

— Tudja, mi gyógyítaná magát meg, Lajos? — kérdezte, mikor egész messze voltak az emberektől.

— Mi? — kérdezte a fiu közönyösen.

— Ne értsen félre. De ugy gondolom, ha magát egy tiszta, fehérlelkű leány szeretné, valami — ugy szokták ezt mondani — ideális szerelemmel; szóval tudja: inkább a lelkével és ha... maga is... akkor...

Nem tudta befejezni, mert egyszerre csak karok kulcsolódtak köréje és a szája néma maradt a csók alatt. Boldog volt e pillanatban.

A fiu aztán nagyot sóhajtott és valami fanyar mosolyal nézett maga elé. Tudja ég: ő valami mást várt, valami nagyobb, valami szebbet... Ez? Ez már nagyon is gyakran ismétlődött életében. És az ismétlődések unalmasak.

Berobogott a vonat és az egyik kocsiából kiszált Kovács Mancsi.

— Nem valami szép — mondta Bodrogi hazamenet Icének.

— Nem. De érdekes arca van.

Erősen magához szorította a fiu karját.

*

Ezzel aztán új dolog kezdődött meg. A három ember valami különös módon egybekapcsolódott. Vonzás, kíváncsiság és az egymásra utaltság, talán a környezet is ugy hatottak, mintha csak hárman lettek volna egyedül valami lakatlan szigeten. A fiunak pedig roppant érdekes volt ez. Ujszerű volt a helyzet. Furcsa néha, de jóleső, kedves.

Különösen esténként tudták együtt lenni, zavartalanul a két leány hálószobájában. Itt Lajos aztán szokatlan dolgokat művelt. Beszélt szinte előadásokat tartott a két szomszjasnak a csendben. A mámort, ezt a külön életet, a mostani béklyóitól felszabadított, szent szerelmet hirdette nekik dogmatikusan, fölényes részletességgel.

És ők hallgatták. Néha elpirultak ugyan, de ez csak kezdetben volt. Később már ugy tekintették, mintha ő is nő lenne és ez fölöttébb különös gyönyört okozott neki. Képes volt hidegen és nyugodtan nézni, valami magasabb gyönyörrel, hogyan hullanak le róluk a ruhadarabok és azok is adóztak neki

hálásan szép meztelenségükkel, néha meg furcsa kacagások hangzottak fel ebben a szobában.

Aztán bebujtak az ágyba a nők, mert ott még jobb volt hallgatni, meleg testtel és kezekkel a takaró alatt. Gyakran még éjtélkor sem eresztették el.

— Legalább megtudják, mi a kéj, mi a mámor, a szeretés. Ha mindjárt elméletileg is. Talán így még jobb is. Majd aztán merni fognak akarni. Élni fognak és nem vegetálni. És sohasem felejtenek el engem, ki megnyitottam nekik a kapukat.

Igy marfondirozott Bodrogi, ha mosolyogva lement szobájába aludni. Ilyen estén aztán, valahogy ketten voltak Icéval ott fent. Mancsi valahol kiint lehetett. A leány az ágy szélén ült, bluzá nyitva volt, haját bontogatta és olyan szép várakozással simult hozzá, aki elgondolkodva ült mellette. Csend lett és a fiu feléje fordulva mélyen a szemébe nézett. Megfogta a kezét erősen, de az kiszabadította magát, aztán csak átölelte fejét és eldülten, gyengéden magához húzta. Aranyzuhatag omlott le fejről és nagy, felszabadult, felsőhajással fogta azt a férfifejet kezébe anyáskodón is kissé és betakarta, bepólyázta abba a puha és illatos aranyba.

Nem hallatszott egy szó sem, legfeljebb egy-két bugó, drága sóhaj, ami boldogan hirdette fiatal testek könnyörgését az örömről.

Bodrogi Lajosnak egy pillanatra átvillant a fején, hogy most kiméletlenül, vadul átnyalábolja ezt a pompás szökeséget, beleharap a szájába, hogy belefojtsa a nagy sikolyt, fel is mozdult remegően... de aztán visszasülyedt a párnákra.

Sajnálta is egy keveset, holott mindjobban simogatta már, szegény nő, testével a testét és aztán eszébe jutott sok profán reálitás. Fájdalmas küzködés, valami oktalan elrémülés egy véletlen ajtónyílásban esetleg. Meg arra is gondolt, hogy mennyire összeomlana itt az a sok szépség, amiről ő esténként beszélt és amit hirdetett.

— Hát miért éppen én? — gondolta méltatlankodva és lassan kihúzta magát a sok aranyból. A leány megdöbbenve nézte. Egész kicsire kuporodott össze. Arca sötéten fénylett a forróságtól és hangtalanul nézte, hogyan kel fel Bodrogi Lajos mellőle, hogyan nyújtzkodik egyet és nevet rá fölényesen, csaknem gunyosan. Mintha megverték

volna csufosan, a világ előtt, meztelenre vetkőztetve. Levágta magát elfordultan a párnák közé. El szeretett volna tűnni a világból, azután szegyenérzés vett rajta erőt, maga sem tudta biztosan, miért. Szerencsére nyílt az ajtó és bejött a Mancsi.

Pár perc múlva Bodrogi elhagyta a csendes szobát.

A következő estén később in-dult fel a szokottnál. A leányok szobája ugyanis az emeleten volt, ő pedig a földszinten hált Jenővel együtt, ki mint most is rendszerint aludt, mikor Lajos kirándulásaira indult. Főnt azonban megállt az ajtó előtt, mert élénk beszélgetést hallott.

— Hm. Vajjon miről beszélgetnek? — gondolta kíváncsian és csendben maradt. Most a Mancsi hangja hallatszott.

— És aztán szereted te ezt a Lajost?

— Hogy szeretem-e? Hát hiszen hercig fiu, érdekes fiu, okos is... de...

— Na?

— De tudom is én... Tudod, nem tudom én azt neked így elmondani. De... de... azt hiszem, ha mondjuk én lennék az ő helyében, tudja Isten — én azt hiszem másképp viselkedném. Így például tegnap este...

— Mi történt tegnap este?

— Semmi. Hiszen ép... egy szóval semmi. Semmi, na, ha mondom. Különben, majd elmondom neked egyszer. Majd máskor. Majd egyszer.

Erre egy kis szünet következett. Lajos félelmetes csendben állt és figyelt. Megint Mancsi szólalt meg.

— Na és hidd el: nem is olyan okos. Hiszen nem mondom, olyan kellemesen izgató dolgokról beszél, de tudod az ismétlődések unalmasak.

— Igaz!

— Na és csak nem fogom neki megmondani, hogy én már...

— Még az hiányozna — nevetett Ica. — És tudod mit? — folytatta. Egyszerűen becsukjuk az ajtót és nem eresztjük többé be. Minek?

— Nagyszerű! Tényleg! Csukjuk be. Elég volt a sok beszédből.

Most aztán mozgolódás, utána gyors tipegés hallatszott. A kulcs élesen csattogott kettőt a zárban, utána a meztelen talpak gyors és tompa dobogása, itt-ott elnyomottan csak a nevetésük hangzott ki.

Bodroginak erre már nevetnie kellett. Fűtyörészve futott le a lépcsőkön.

Nyaralás

Eredeti kézirat.

I.

Vékony, igen finom sárga szirma volt mindegyiknek; sárga, mint az örömlány ünnepi inge, és meglepő ék az egész állomás környékét. Weisznek csak az tetszett, hogy egyformán, furcsa becsületességgel, mindenkinek nyolc szirma volt. Nyolc vékony, igen finom sárga szirmot ülte körül a piros porzókat, erősen, szinte vadul váltak ki a zöld mezőből.

Weisz feltúrte fehér tenisz nadrágját, szemébe csíptette monokliját és — míg a vonat indul — nekivágott a mezőnek. Nem ment messze, mindig visszazélt az állomásra, — piros volt a teteje és egészen lehetetlen alakban ült a fényes sinek mellett; a sinekre rásütött a nap. Ment, ment, ment és háromszor, erősen bekiabálta a meleg levegőbe:

— Noa, Noa, Noa!

Gauguinra gondolt és meztelenül szeretett volna szaladgálni a sárga virágok közli. A vékony, igen finom sárga szirmu virágok közli, melyek sargák voltak, mint örömlány ünnepi inge, és furcsa becsületességgel, mindenkinek nyolc szirma volt: nyolc vékony, igen finom sárga szirmot ülte körül a piros porzókat.

II.

— Noa, Noa, Noa! — kiáltotta újra és háromszor Weisz is rá gondolt Gaugin feketebőrű, gömbölyű-combu szeretőjére, akit sárgának festett Gaugin, pedig megcsalta sokszor és igen érdekesen — mint olvasható Gaugin Noa-Noa című művében, amely mű igen érdekes — s miről Weisz tudott. Tudott, mert ő olvasta a könyvet, mást nem is olvasott soha, annyira olvasta ezt az egyet. És nagyon szeretett volna meztelenre vetkőzni és úgy szaladgálni a sárga virágok réten, mint Gaugin feketének festett, bár olvasható Noa-Noa című művében, melyet ő irt, hogy meztelenül szaladgált virágos réteken feketére festve.

III.

De jött a vonat és Weisz letúrte nadrágját, beült a kúpéba, hol meleg volt, de nem baj. Levetette a kabátját és plasztronja alá nyulva simogatta a mellét. Így ért ki a falura. Szép falu volt, csöndes, fehér házikós és bő gatyába jártak az emberek.

— Meztelenre fogok vetkőzni — gondolta Weisz — itt lehet lesz. Kiválasztott egy házacskát, nagyon tetszett neki, a szobák, az udvar, veranda, és két diófa a ház előtt. Csak a szag volt rossz. Közvetlen a az ablak előtt állt a kis fabódé, tetőnélkül, barna üldökével, de, persze vízvezeték nélkül.

— Ez baj — szölt Weisz — ez nagyon rosszszagu.

— Csodálom — felelt a paraszt — pedig mindennap frisset teszünk bele.

Aztán Weisz kivette a lakást, letvetkőzött és hozzá kezdett nyaralni.

Kova András.

Liliumtippás

Eredeti kézirat.

Már napok óta figyelek egy kis leányt. Mindig egy órákor jön ki az iskolából.

Valósággal szenvedek, mikor meglátom. Szeretném karjaim közé kapni s ott az uccán összecsókolni. De persze nem merem.

Lések, várok a jó alkalomra, hogy közelibe férközzem, de még eddig el nem sikerült.

Már az iskolaszolgának is feltűnt folytonos ácsorgásom. A multkor nagyon gyanusan mért végig.

Óvatosabbnak kell lennem.

*

Sorsát senki ki nem kerülheti. Eddigi bűneimet óvatosan ravasz fondorlattal hajtottam végre, míg ma zabolátlan szenvedélyem egy erősebb kitörése vesztemet okozta.

A dolog előrelátható volt. De mégsem hittem volna, hogy ily brutális formában nyerjen megoldást.

Az eset röviden a következő:

A kis leányt ma is megvártam. Rövid térdigérő szoknyácskája szüziesen simuló gömbölyű csipőjére, szabadon nagyva ideális vonalban rajzolódó lábacskaikat. Kecses volt, mint az őzike.

A táskáját szorosan combjához szoritva vitte, s feszes katonás tartással sietett haza.

Ajkatam harapdálva követtem.

— Óh, ha én ezt a kis leányt most átölelhetném! — gondoltam magamban, s a vér fejembe tolt.

A kisleány betért egy házba.

En utána. A kapu alatt utólértem, A nagy emeletes ház mintha kihalt lett volna. Sehol egy lélek.

A kisleány hátrafordult. Kiváncsi volt, hogy ki követi.

A következő percben már karjaim közt vergődött.

Kétségbeesve sikolozott, rugott, harapott, de nem törődtem vele.

Örült voltam Mikor magamhoz tértem már egész embergyűrűt vettem körül.

Egy szemüveges öreg ur torkon ragadt, s öklével arcomba vágott.

— Gyalázatos liliumtippó! — ordította teli torokkal s csakhamar az ütlegek egész zápora zudult reám.

Ha hirtelenében nem jön rendőr, talán ott a helyszínen agyonvernek.

*

A rendőrség börtönében ülök. Talán jobb is már itt. A vég kezdete elérkezett.

„Csöpike“

Hárman

Eredeti kézirat.

Rőzsecsovák váltak fakóra.

Messze a turbinákban ezüztösen csillogott a víz.

Hárman ültek a pamlagon. Három asszony. Léda beszélt:

Ah, ép ilyen délután volt. A kályhában apró lángok keringtek Meleg volt. A pizsamámat szétnyitottam s végighanyatlottam a pamlagon. Rá gondoltam. Meztelen combjaim a tűzbe kéjesen visszaverődtek. Nem is tudom hogyan volt. Csak éreztem, hogy... Ah és a csókok... Első csók.

Első csók! — vibrált vissza a szó s Léda a kéjes emlékiől hátrahajlott

Liz és Grabi egymásra néztek Első csók! Egymásra néztek s a sima kis kezek forrón, vonaglóan, kéjesen egymásba préselődtek.

Szürkült.

Messze

A turbináknál ezüztösen csillogott a víz.

CARLOS.

SZENT ASSZONYOK

REGÉNY — IRTA: GYÖRZY ENDRE

Minden utánnomás tilos!

I. FEJEZET

A zárda ódon falán bohó árnyékok játszadoztak. A tavaszi napfény végigcsókolgatta a szűz falakat. A játszi sugarak meg-meg törték az ósdi kőlilomokon és ficáncolva osontak be a második emelet egyik nyitott ablakán. Egyesek megtörték az ablak színes üvegein, a többi, a merészebb, a vadabb, besurrant a terembe és vad kéjjel vetette magát a padokban csendesen üldögélő leányhadra. A napsugarak végigcsókolgatták a sok illatos haját, hófehér nyakat és buján remegtek végig a finom kis bluzokon, magukba szívva a leánykeblek tiszta, ingerlő illatát.

A negyedik kereskedelmi nagy lányai kislányos szorgalommal bujták az előttük fekvő könyvet. Olyanok voltak, mint a drukkoló kis diákok. Könyvvitelten óra következett és tudták, hogy Mater Pia, a szoborarcu, szigorú máter nem ismer kegyelmet. Szelid volt a máter és szép, mint egy Szűz Mária, de a tanteremben szigorú a végletekig. A sok leányfej tehát ijedten futotta át mégegyszer az ördögös rovatok végtelen táblázatát.

Csak az első padban volt egy leány, aki ellentétben szorongó kolleganőivel, cseppet sem látszott résztvenni az általános drukkban. Szép, formás lábait kissé frivolul egymásra rakva hátrafordult a második padban ülő két lányhoz. Nagy hévvel magyarázott nekik valamit.

Azt lehetett volna talán az első pillanatban hinni, hogy a leckét, ha az elmesélő tüzes arca és az őt hallgatók kíváncsi tekintete nem árulta volna el, hogy dehogy is a leckéről van szó.

És mikor elhallgatott egy pillanatra az első, hevesen unszolta a másik kettő:

— De Lili, mondd tovább...

A Lilinek szólított mintegy tizenkilencéves, magas, karcsú lány volt. Haja bronzvörös, szeme fekete, válla, nyaka hófehér és csodásan telt. Általában az egész

lányt csodálatos termete jellemzi. Az a divatos, irigyelt termet: magas, karcsú és mégis telt, gömbölyű. Egészben véve nem mindennapi jelenség, sőt inkább már első látásra úgy megragadja, megüti az embert. És őszintén szólva, nem illett a zárda padjaihoz. Színpadra, bárba illett volna,

Társnői már inkább mindennapiak.

A soványabbik, Elza, szőke és nyulánk, de inkább közepes termet. A szeme égszínkék és arccskája olyan finom, olyan szelid, amelyikre azt szokták mondani: madonnaarc. Csaknem ellentéte a mellette ülő: Magda. Ő alacsony, kissé hizásnak indult tizennyolcéves lány, fekete hajjal és sötétbarna szemekkel. Egyéb-ként annyira sablonos, hogy nem is lehet róla egyebet mondani. Hacsak azt nem, hogy egész viselkedését a jó mód és az anyagiakban való korlátlan uralkodás jellemzi. Neki van a legdrágább ruhája, a legtöbb zsebpénze és a legrosszabb tanuló. Nem annyira, hogy nem sokat tanul, de nem is valami éles elméjű. Apja gazdag gyáros, anyja régen meghalt. Ő az egyedüli gyerek: ez azután mindent megmagyaráz.

Elza szerényebben van öltözködve, viszont az első pillanatra lerí róla az igazi urilány. Mindig csinos és tiszta. Szelid, ildomos és őszinte. Hajdan jobb napokat látott, de amióta apja, a volt igazgató meghalt és özvegy édesanyja csak nyugdíjából tartja fenn magát, nagyon szerényen kell élniök.

Nos és Lili? Ha Magdának a legdrágább ruhái is voltak, a leg-elegánsabb és legmodernebb izléssel mégis ő öltözködött. Volt is emiatt elég összezőrdülése a jó máterekkel, akik viszont a lehető legnagyobb egyszerűséget kedvelték és így sehogysem nézhették jó szemmel Lili ultramodern öltözködését. És ha mégis elnézték, ezt azért tették, mert arra gondoltak: ugyis az utolsó éve!

— Beszélj már tovább — nőgatta Magda a bronzhaju szépsé-

get, aki egy pillanatra elhallgatott és elmélázva bámult ki a fakadó tavaszba. De a kérdésnek engedett.

— Hát tudjátok — folytatta — édesanyám színész nő volt. Pesti. Gsodás. Nagy. Művész nő... Lányok, milliók heverték a lábai előtt és az élete egy diadalut volt. Csupa faps, csupa virág, csupa mámor...

— És az apád — szólt közbe Elza.

Lili egy pillanatra elkomorodott, arcán a zavar pillanatnyi árnyéka rajzolódott ki, de rögtön dévaj, pajkos mosollyal fordult hallgatói felé:

— Az apám?... Bocsássatok meg lányok, de igazán nem tudom, ki volt.

Elza elpirult, hogy akaratlanul is ilyen tapintatlan volt, de Magda, az indolensebb, kíváncsian faggatta tovább:

— Hogy, hát csak ugy...

— De Magda, — utasította rendre a barátnőjét Elza.

Lili nem jött zavarba. Őszintén folytatta. Talán egy kis büszkeséggel is:

— Tudjátok, édesmama színész nő volt és mint mondtam, sokan, nagyon sokan rajongtak érte. Nagy házat tartott. Estélyek, teák, a legelőkelőbb urak fordultak meg a mamám szalonjaiban. Mágánások, művészek. És voltak barátai.

— Barátjai?

— Persze. Béla bácsi is az volt. És mikor édesmama meghalt, Béla bácsi magához vett és beadott ide, a zárdába.

— Vajon ő az apád?

— Nem hiszem... nem... mert...

Magda kíváncsian dugta közelebb a fejét.

— Mert?

— Mert, tudjátok, mikor karácsonyra otthon voltam, hát... nagyon csodálkozott, hogy megnőttem, milyen szép vagyok, milyen nagy és hogy mennyire ki-fejlődtem...

— Így mondta?

— Így... és megsimogatott... tudjátok?

— A hajadat?

— Azt is. Meg a vállamat... és a nyakamat... mindenütt... és az ölébe ültetett és megcsókolt. De tudjátok, olyan különösen... — Nevetett. — Egyáltalán nem úgy, ahogy egy apa csókol... hanem ahogy egy fiu... egy férfi...

Magda arca kipirult.

— Te tudod az milyen, te már

csokolóztál valaha egy férfivel?

— De mennyit!

Elza szende, szőke kis arca is lángba borult és szégyenkezve vallotta be:

— Engem még sohasem csókolt férfi...

Magda affektálva legyintett a kezével:

— Engem is csak egy pár mafla diák... Brrr...

Lili fölényesen nézett végig barátnőin.

— Ti még kislányok vagytok. Nem tudtok még semmit.

A lányok megsértődve erős-ködtek:

— Na hallod, mindent tudunk.

— Jó, jó. Szép a teória. De mit tudjátok Ti mi az: élni, csókolni, szeretni férfit... és nem is tudom megérteni, tizennyolc évetekkel hogy lehettek ennyire hidegek, vágytalanok, vagy féltek? Vagy nincs alkalmatok? Szeretni... élni...

Telt, bársonyos karjait kitárta a csókoí szóró napsugárnak, selymes, buja pilláit gyöngéden, lágyan egymásra borította és hátraszegte bronzszínű fejét. Fiatalos melle előreszőkött.

Szép volt, gyönyörű volt, izgató. Mint egy démon.

Elza testen különös, borzongó remegés szaladt végig:

— Lili, Te olyan szép vagy... hogy fognak Téged szeretni a férfiak...

A bronzhaju szépség büszkén kapta föl a fejét.

— Fognak?... Kis butuskák, szeretni fognak?... Nem! Szerettek és szeretnek. Hányan!

Elza és Magda egyszerre kérdezték. Az előbbi ijedten, az utóbbi kíváncsian:

— Hát... hát már volt dolgod férfivel?

— Hát persze. Például itt van az Aladár.

— Az unokatestvéred?

Lili fölkacagott, Ezüstös, bájos, csodás leánykacagás voll ez. Közlebb hajolt a leányokhoz:

— Az unokatestvérem, hát persze: de csak itt.

— Hát nem az? — kérdezte a másik kettő elszörnyülködve.

— Persze, hogy nem. Régi ismerősöm. Pesti. Szerelmes belém. Érttem helyeztette magát ide. Titkos levelezésünk van, csokoládét hoz és minden vasárnap délután bejön érttem. Kikér, hogy hazavigyen a nagynénémhez... haha... uzsonázni... hahaha...

— Hát nem?

— Ti csacsik, világos, hogy nem.

— És nem félsz, hogy rajtakapnak?

Lili vállat vont.

— Eh, azzal nem törődöm. A fő: élni.

— Hát...

A monoton zugásba hirtelen csönd vágott. Nyílt az ajtó és a küszöbön megjelent Mater Pia jóságosan szigorú alakja.

Lili hirtelen lekapta egymásra rakott lábait és előrefordult. Annyi ideje volt még csak, hogy halkán odasugja a többinek:

— Majd ebédkor folytatjuk.

Csend volt az osztályban. Halálos csend. Csak a toll sercegése hallatszott, amint a máter az ő

szokott gyöngybetűivel beirta az osztálykönyvbbe az anyagot. És a toll sercegése egy tompa, lüktető ritmusba fonódott a leányszívek aggódó dobogásával.

Csak Lili ült egykedvűen az első padban és szokása szerint gyönyörködött a máter hófehér, tiszta arcborében és most is önkéntelenül felvetődött benne a kérdés, vajjon mi hozhatta ezt a gyönyörű nőt ide, a komor zár-dába. És elgondolta, milyen jól érvényesülne ez az arc etonfrizurával és egy mályvaszínű, kivágott estélyi ruhában. Kár, hogy a lábát nem láthatja, de az is biztosan szép.

Mater Pia letette a tollat, be-

csukta az osztálykönyvet. Szemeit végigjártatta az osztályon. A riadt leánytekintetek ijedten rebbentek meg, a szívek hevesebben lüktettek.

Egy kis de halálos csönd és a máter eltolta maga elől az osztálykönyvet:

— Megyünk tovább!

A lányok fölélekzettek, a szívek fölengedtek, egyszerre látták az ablakon beáradó verőfényes tavaszt. Szinte mosolyogva néztek össze és a lelkük is belémosolygott a vidám tekintetbe: ma nincs felelés.

A máter elkezdett magyarázni. Minden szem halálosan, figyelmesen tapadt rá.

Lili keményen, dacosan nézett a jóságos szemekbe. Elza és Magda már félénkebben, szégyenlősebben, de mindegyik arcáról áhítatos, kisdiaikos figyelem rítt le.

Figyeltek.

De csak a testük. Az arcuk, a tekintetük.

Gondolatuk messze járt.

Elszakította a szűz pányvát és vad, szilaj, fiatal szenvedélylyel szökött meg az Életbe. Kivágtatott a nyitott aplakon, elszállt a napsugárral, tovaröpült a madárdallal. Nekiindult a Tavasznak. A nagy, a szent, az ébredő Tavasznak: életet, szerelmet, csókot, férfit vágni. Vágni, keresni, megismerni...

A jó máter szelíden magyarázott.

Künn tovább muzsikált az örökifjú Tavasz.

II. FEJEZET

A közös esteli imádság áhítatos hangja már régen elhallt az estébe. Álomra hajtotta fejét a sok fáradt leány. Itt-ott már fölhangzott a nagy hálóterem éjszaka-nótája: a gyöngö pihegő, egyenletes lélegzés.

A felügyelő-soror eloltotta a villanyt és lábujjhegyen, nesztele-nül osont ki a teremből.

A hófehér ágyakban szép sorjában bodros leányfejek pihentek a tiszta párnákon. Néhol-néhol kikandikált egy-egy ivelt hófehér váll, máshol meg egy gyöngén előredomborodó kis patyolat-mellecske is kikukucskált a lecsuszott paplan fölött. Olyan volt az egész szunnyadó-terem, mint egy kert, egy gyönyörű, nyíló, bim-bózó, fakadó rózsáskert.

És a sok ártatlan, halványgyöngö, szűz lélegzés fonséges, csodás ritmusu harmóniában egyesült a mindent betöltő, értetlen éjszaka-csönddel.

Lili nem aludt. Odafordult szomszédnőjéhez. Suttogott.

— Alusztok lányok?
Azok egyszerre feleltek:

— Nem...
Magda ágya szélére huzódott.
— Mesélj tovább Lili!

Elza is közelebb jött ágyában.

— Igen, igen,
folytasd...

Lili fölemelkedett, félkarjára könyökölt. A paplan lecsuszott róla, egészen az övéig. A szelid holdvilágításban olyan volt, mint egy ezüstös, csábító, kerítő szíren. Tömött bronzhaja dusan omlott a vállára, arra a habfehér, finom teltvállra. Ahogyan beszélt, megmozdult fejlett, domboru melle és a ptyolat ingen átütött a nagy, kerek, előredudorodó, rózsaszínű bimbó.

— Tudjátok, vasárnap délután mindig Aladár lakásán vagyok. Mesés kis garzonlakás. Szőnyegek, képek, fürdő... Azután mindig van téz-tája, likőr...

— És... és nem szégyeled magad?

— Miért? Tudjátok, csináltatott nekem egy szép, sárga pongyolát. Gyerekek, csupa selyem... kivágott persze, nagyon... vörös rózsákkal...

— Szép lehet.

— Gyönyörű.

— És nem szégyelsz előtte levétközni?

— Ugyan miért? Szép vagyok. Gyönyörű. Hát mit szégyeljek? Jaj lányok, látnátok: hogy fal föl a szemével, hogy izgul, amikor úgy kombinében maradok, vagy amikor selyem nadrágban az ölébe ülök. Azután lefeküdtünk...

— És meg volt „az” is?

— Eleinte nem.

— Nem akartad?

— De igen. Nagyon. Fogalmatok sincs róla, mi az. A kéj, az a gyönyörűség... ahogy élvezek...

A lányok türelmetlenül faggatták tovább.

— Hát akkor miért nem engedted?

Magda sem bírta már a fekvést. Izgatottan könyökölt föl.

— És most nem félsz?

— Nem, mert megmondta, mit kell csinálni, hogy ne legyen...

— Hát ő honnan tudja?

— Van egy orvos barátja. Attól. Meg azt is mondta, ha mégis tör-

ténik valami, az majd megoperál.

Magda arcán lihegő kéj vonaglott végig.

— És akkor engedted?

Lilit magát is elöntötte a visszaemlékezés forrósága, közelebb huzódott Magdához.

— Tudod, leengedte a függönyöket, eloltotta a villanyt és levelette rólam a pongyolát...

— És azután...

— Befektetett az ágyba és csókolt... és azután... — Lili megsimogatta forró homlokát — és azután megvolt „az”.

— Minden?

— Minden!

— Fájt?

— Egy keveset.

Tudjátok, olyankor nem érez az ember fájást, csak kéjt, kéjt és kéjt.

Lili hátrahanyatlott a párnákon és görcsösen kinyújtózkodott.

— Olyan jó... érezni a férfit...

Hallgattak. Csak lihegésük furódott kéjes neszsel a terhes sötétségbe. Azután az is gyöngébb lett, elhallt.

Magda megtörte

a csendet:

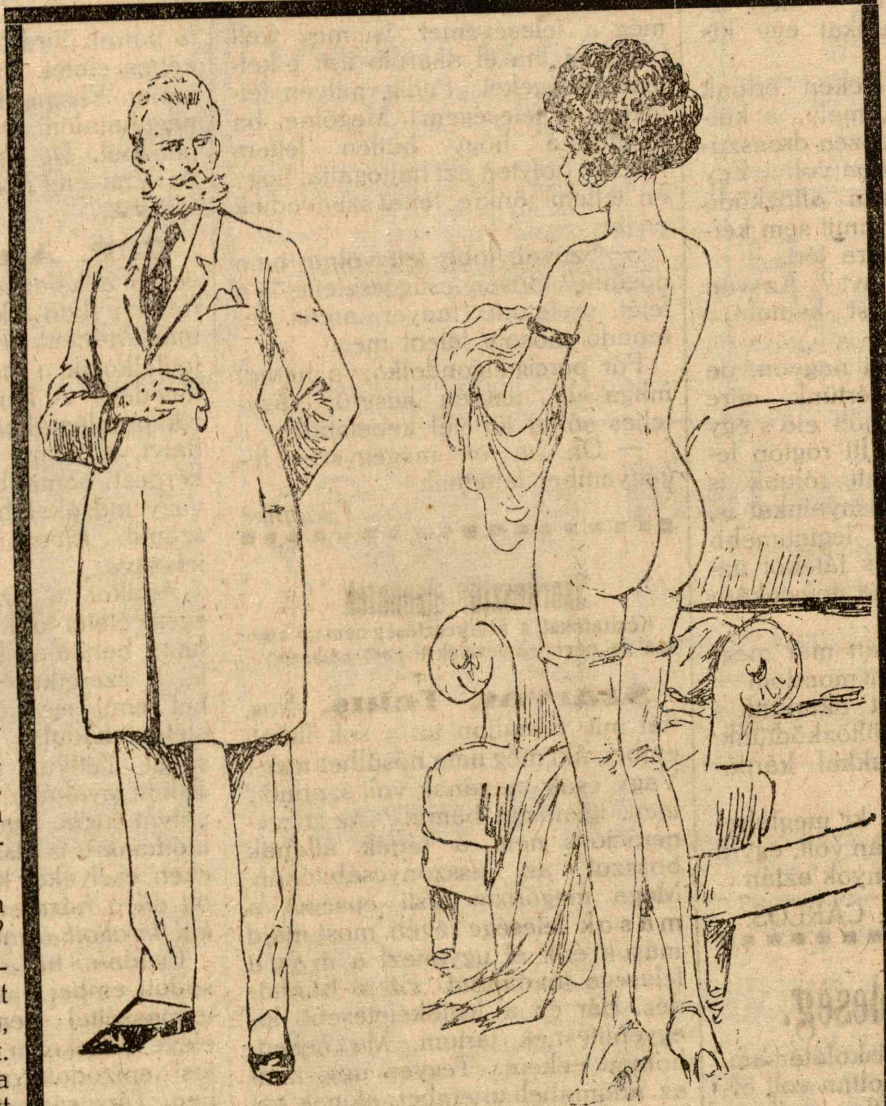
— És nem mondd meg, mit csinálsz, hogy...

— Mit, — sürgette idegesen Lili.

— Hogy ne legyen gyerek.

Lili vonakodott.

(Folytatjuk.)

Beszélgetés öltözés közben

— Azt mondják, hogy a Julcsa más állapotban van.

— Szó sincs róla. Ugyanolyan állapotban van, mint tavaly ilyenkor volt.

— Féltem.

— Hogy megtudják?

— Dehogyan is. Hanem hogy... gyermekem lesz...

Elza egy pillanatra behuzta vörös fejcskéjét a paplan alá. Egész teste forró volt a remegéstől, ami átjárta és sápadt arca tűzben, kicsattanó tűzben égett.

Párisi kéjtanya.

— Opsen Gheorges után. —

Egy este — unalmas szürke este — a frivol Nina, egy indítványt tett: Menjünk el egy kéjtanyára. Elfogadtuk.

Négyen voltunk: asszonyok mind — de mentünk — mert izgadni akartuk magunkat egy kis bujasággal.

Valami szűk helyeken értünk egy fényes terembe, mely, a külvárosi uccanegyedek ezen droaszusában szinte hihetetlen volt... Egy érettebb de fiatalosan öltözködő nő jött hozzánk. Semmit sem kérdezett; rögtön a valóra tért.

Mit akarnak — lányt? Az van elég... Fiu is... Most kaptam... Vagy engem?

E beszéd meglepett nagyon, de végül is lányokat kértünk, mire valami négy-öt lány jött elő s egy szobába vonszoltak. Itt rögtön leveleztek s perc alatt rólunk is leszedték még a harisnyáinkat is.

Csókolni kezdték legintimebb helyeinket s oly kéjes játékot üztek, hogy a frivol Nina nemsokára egyikkel — elfogadta...

Mi hárman azonban már megelégettünk — mért amint mondom — csak egy kis izgalmat akartunk s a ányok bánatára felöltözködtünk, — mit is azok magukkal kárpóoltak...

Hazemenve, Nina, ki meglehetősen mámoros állapotban volt, egyre hajtogatta: ezek a lányok aztán...

Ford.: CARLOS.

Névleges feleség.

Ma felkeresett egyik iskolatársam. Szegény, nagyon kopottan volt öltözve. Arca borotvátlan, gallérja rojtos s egész külseje szánandóan elhanyagolt volt. A kabátjáról gombok hiányoztak s még a cérna sem volt levágva a helyükről.

Előadta, hogy harmadéve megnősült, de a felesége szülési komplikációk folytán méhbajt kapott. Egész keresete ráment már a gyógykezelési költségekre. Most arra kért, írni neki alá egy váltót, hogy az asszonyt sósfürdőbe küldhesse.

Nem nagy összegről volt szó, megtettem.

— Nos, és mióta beteg a feleség? — kérdém részvétellel.

— Már három éve, — mondá szomoruan.

— De, ha ilyen természetű a baja, akkor csak névleg a feleséged, mi?

Busan legyintett a kezével.

— Rosszabbul állok most, mint legénykoromban. Akkor csak a nemi bajoktól, vagy gyermektartástól kellett félnem, most ráadásul még a feleségemet is meg kell csalnom, ha el akarom irni e kellemetességeket. Pedig milyen féltékeny a feleségem! Megölné, ha megtudná, hogy hűtlen lettem hozzá. Folyton azt hajtogatja, hogy én tettem tönkre, tehát szenvedjek én is.

— Szóval, jobb lett volna nem nősülni? Búsan csüggesztette le a fejét, s életunt, fanyar arcán lemondó mosoly jelent meg.

Pár percig elgondolkozva meredt maga elé, azután keserű, vágyteljes sóhaj tört fel kebeléből:

— Oh, ha én még egyszer legényember lehetnék!

Csöppike

Szerkesztői üzenetek

Kéziratokat a szerkesztőség nem ad vissza és névtelen levelekre nem válaszol.

Szarvas, Teiuş. Nos, hát mit csináljon az a sok fiatalember, aki még nem nősülhet meg? Vagy csak magának volt szabad? Igen, igen, mit bámul? Az új generáció s nem a férjek állanak bosszút az asszonycsábítókon. Maga megőrizte testi épségét a más ok felesége révén, most majd mások érik el ugyanezt a maga felesége jóvoltából. Ez a bűnhődés. Bár én a legtökéletesebb ki-egyenlítésnek tartom. Ma neked, holnap nekem. Tegyen úgy, mint az adomabeli uriember, akinek azt ujságolták, hogy a feleségét mások ölelgetik, s az kedélyes flegmával válaszolta: *de én is!*

Balta.

E. B. Timişoara. Mily szomorú, hogy az emberiség oly kilugozott alakjainak, mint maga, a szava irányadó. Az álszemérem kiüti a fegyvert a legbuzgóbb harcos kezéből is. Saját lelke, tapasztalata s meggyőződése szerint mind megelégedetten nézi a természet bajnokainak küzdelmét, de nyíltan helyeselni, vagy éppen a küzdők mellé állani — ugyan, ez a józilszámbe ütköznék!

Szeretik a hozzám hasonló küz-

delmeket vivó embereket megvádolni azzal, hogy kuttusznak üzük az erotikát. Életcélnak tűzik ki, holott az életben „csak” epizódnak (?) van szánva. Szegények! Elfelejtik, hogy amikor a nemi életről beszélnek, tulajdonképpen a szerelemről beszélnek. Tekintve, hogy e szó mögé — szerelem — az álszemérem is meghúzódhatik, ők is bátran hirdetik, hogy a szerelem képes életet, boldogságot adni s venni. Elismerik, hogy a szerelem nagyhatalom. Nagyobb hatalom a pénznel. De csak a „szerelem”! A nemi élet? Pfu, az más lapra tartozik. b. k.

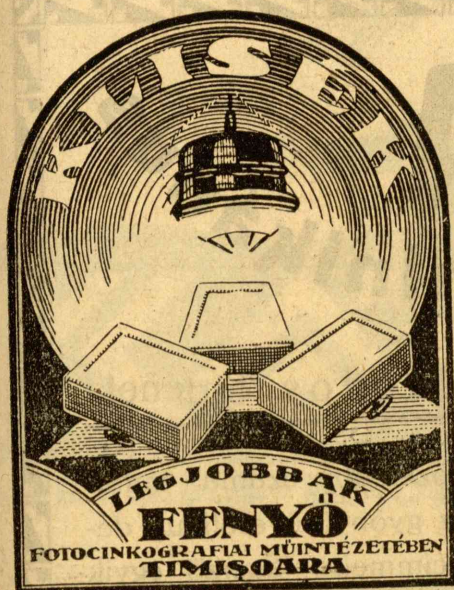
C. F. Aiud. Ön összetéveszti a kéjencet azzal, aki nem rohan vakon a kínálkozó alkalmak után, hanem ehelyett elmélkedik, foglalkozik a nemi étellel. Minő tévedés! A kéjenc nem foglalkozik problémákkal, az nem lát akadályt, az nem csinál lelkiismereti kérdést semmiből. Hogy magát, vagy másokat bajba ránt, az nem számít. Élvezni! Ez mindenkori jelszava.

Amikor a szerelem képes az egész életet tönkretenni, akkor kell, hogy behatóan foglalkozzanak vele. A szeretkezés alatt tönkre lehet tenni egy nő egész további életét, feldulni családok boldogságát, „fattyut” akasztani a társadalom nyakába, vagy olyan nyavalyát fogni, amely még ártatlan utódainkra is átszármaszik, vagy ha ezen esélyeket ki akarjuk kerülni, ott áll a házasság tövises rózsákkal kirakott járma!

Csuda-e, ha a józan, felvilágosodott ember, tudva azt, hogy a természettel nem dacolhat, már eleve védekezni próbál e „bűbajos” építők veszélyeivel szemben. Társaságban, munka közben, éjjel, nappal, egész életében, minduntalan kénytelen foglalkozni vele. De nem kéjvágyból, nem „lelki durvaságból” hanem épen a komoly életcélok elérhetése érdekében. Hány merészen, büszkén induló életpályát, hány nagy eszmét öltek már meg, e lekicsinyelt „epizódok!” Balta.

Vály Z., Satumarc.

A kis verset sajnos nem tudjuk közölni, mert nem teljesen kiforrott írás. Próbálkozzon meg azonban prózával. Ugy látjuk, hogy e téren tudna elfogadható dolgot produkálni. Tul erősnek azonban nem szabad lenni.

Ön szép lesz ha „Dolly“ krém, pu-
dert és szeplovizet
használ, mely mindennemű szeplőt, májfolt-
tot, mitesszert stb. legrövidebb időn belül
eltávolít. — Kapható:

**Roth Jenő gyógyszerárá-
ban Timisoara, Mehala**
(villamosmegálló.)

Kohn János
szobafestő és mázoló,
Timisoara, Gyárváros, Magyar
ucca: 17. sz.

Elvállal mindennemű e szakmába tartozó
munkát u. m. épület és szobafestést mű-
vészi tervek szerint.

Mázoló munkálatokat a legrövidebb idő
alatt jutányosan és pontosan elvégez.

Főmunkatárs: Brancstädter Károly
és Lelik Ferenc.

Nyomatott „Union“ Gal Manó könyv-
nyomdájában Lugoson.

„Perfect”

Vésnöki-, bélyegző - intézet és
dombormű-nyemda
FIOK: TIMISOARA
Str. Merci No 3 [2]

„Megváltás”

poloskairtószert minden háztartásban
nélkülözhetetlen. Kapható:

Weisz Antal

butorüzletében, II. Mérleg-utca 4 szám

Ha ön helyben

nem kapja meg a Káviárt, sziv-
ességet tesz vele a kiadóhivatalnak,
ha erről minket levelezőlapon értesít.

LEHRNER

órász és ékszerész
Temesvár
Gyár., Fő-u. 29

Fortuna !

bizományi vállalat,
Gyárváros, Strada
Dacilor (Főutca) 56 szám.

Átvesz bizományi eladásra különféle szük-
ségleti cikkeket, butorokat, arany-, ezüst-
tárgyakat, festményeket, szőnyeget, csil-
lárokat és kézimunkákat. —

— Meghívásra házhoz megy. —
Vesz, elad.

Megjelent és mindenütt kapható

Bodó Sanyi

legújabb erotikus illusztrált írása

Az élet forrása

A könyv 60 oldalas, 20 illusztrációval,
ára 25 lei.

Maison Perák

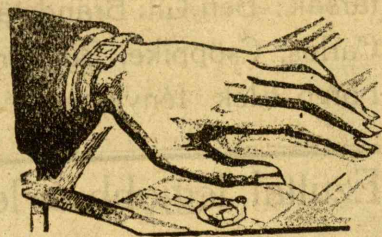
női fodrászat

Timisoara, Färber palota Lloydsor

Modern frizurák, Henne-féle
hajfestés. Külön női és férfi
manikür-szalón. Kozmet. intézet

Kern Pál

bőrkereskedő Timisoara Gyár., Fő-ut 22
Fiók: Jimbolean.

Rég ismeretes, hogy

karkötő órák javítását
legmegbízhatóbban végzi:

Gács Ferenc órás

Timisoara Erzsébetváros Király- u. 26

Majthényi Károly

vizvezeték, villany- és csatornázás
szerelő

Telefon 11-29 Timisoara, III. Doja u. 6

Telefon 11-29

Elvállal vízvezeték, csatornázás és vilanyszerelés, házitelefonszerelés és gázkályha
javítást, berendezést és mindenféle lakatos munkát szolid áron.

„Aradi Közlöny”

Erdély legjobb és legolvasottabb politikai magyar napilapja.

Ez ma a nóta:

Legjobb lap

A ROKA

Szerkeszti

Áts Jóska,

Kilenc hónap óta...

Vizumokat és más meg-
bizásokat

Bukarestbe 36 óra alatt elintéz

PINKERTONBOY

Timișoara — Telefon 75

Ha szép akar lenni, használjon

Kulka-féle

Liliumtej-krémet

Lilium-pudert

Liliumtej-szappant

Kapható kizárólag a Városi Gyógyszertárban Belváros.

Joszt József

uri és női cipész. Timișoara 11. kerület Széna-tér 8 Férfi és női cipők mérték után pontosan készülnek. Javításokat soron kívül elintéz.

DURA

elktrotechnikai és műszaki vállalat. Galván elemek gyára. Telefon 54 Timișoara Fabr. Calea Buziasului-12

Podráczky Ferenc

bőrbutorkárpitos

készít stipandó garnitúrákat és bőrbutorokat

Timișoara, Gyárvt., Andrásy-ut 2.

PERFEKT a legjobb
poloskálrtó
készíti

Schunck

drogeria

Timișoara, Str. Dacilor No. 24

Telefon 13-30

Használat
előtt után

A bajusz a
nőt öregíti!
Eltávolíthatja
biztos, garan-
tált szerrel 3
perc alatt. 1
üveg 20.— Lei
Minden szépi-
tő, pipere, par-
fumeria és rövidáru cikkek legol-
csóbban a Nicolin féle „PARI-
SIENNE“-Áruházban kaphatók.

Timișoara I. Str. Avram Jancu 4. (Taka-
rékpénztár utca)

A
fehér Dominikánus

Egy fiatal leány kalandos története

A „Káviár“-könyvek legközelebbi száma tartal-
mazza Brandstädter Károly gyönyörű erotikus de-
tektív-elbeszélését a fenti címmel. Szerző egyik
legjobb írása; új, érdekes, izgató, szép. Kará-
csonykor jelenik meg 500 példányban, de már most
megrendelhető a lapunk kiadóhivatalában. Ára: —

Lapunk karácsonyi száma már sajtó alatt van,
mely a rendes időben, érdekes, friss és pompás
tartalommal jelenik meg. Közli az összes munka-
társak: Ben Git, Brandstädter Károly, Győry Endre,
Carlos, Csöppike, Buttyán Vilus Scheffer Róbert és
Forgó Elek fényképeit és legjobb írásait ! ! ! ! !

Ezuttal legjobb és legérdekesebb lesz a

Karácsonyi szám
!!

IV. évf. 45 sz. Ára 20 lei, Bukarestben 25, 3 c. korona, 8 dinár, — Megjelenik minden kedden. 50 osztr. garas. 2 fr. frank, 3 lira, 20 pfenning Timișoara, 1926 évi nov. hó 9

Tipografia „Union“ Gál Manó villanyerőre berendezett könyvnyomdája gyorsajójának nyomása, Lugo.